Akbaba

Büyük Millet Meclisi, dini politikaya âlet eden vâızı affetmedi! — Gazeteler —

— Eyvaaah, yanlış yere girmişim!

Kızınız evlenme çağına gelince

CiHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI : 276 C.: 11 27 HAZİRAN 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

UCUZLUK BAŞLIYOR!

Yazan :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

PAHALILIĞI, çok şükür önledik. Şimdi ucuzluk çaresini arayalım.

Ne o? Nedir o dudaklarınızın kenarındaki acı gülüş? O gözlerinizin içindeki bilenmiş bıçak parıltısı?.. Yoksa pahalılığı önlediğimize, yani sevgili D. P. iktidarının önlediğine inanmıyor musunuz?

İbret gözümüzü açıp biraz etrafa bakalım baylar: Devlet baba, köylü evlâtlarından aldığı buğdayın kilosunu otuzdan kaça çıkardı? Kırka, değil mi?..

Muhalefet, yüreği sevinç dolu, bekliyordu: Ekmek fiyatları da artacak ve kendi ekmeklerine yağ sürülecek diye!..

Pıışşşşt .. Kapan da kaçan mı?.. Adnan Menderes'te o göz var mı?..

Ne oldu?.. Ekmek otuzdu, yine otuz!.. Ama bir farkla: Vaktile bir ekmek 900 grammış, sonra 730 gram olmuş, şimdi de 580 e iniyormuş!

Ne çıkar bundan?.. Götürüp kuyumcu terazisiyle tartacak değiliz ya... Millet, aldığı ekmeğe değil, verdiği paraya bakar: Dün de otuz kuruştu, bugün de otuz kuruş!

Demek ki, beklenen pahalılık, keramete parmak ısırtan bir zekâ ile önleniverdi.

Şimdi düşünüyorum: Ayni usulü genişleterek bir ucuzluk yaratamaz mıyız?

Nasıl mı?,, Birkaç misalle anlatayım:

Bir kilo kaç gramdır? Bin, değil mi? Bir resmî buyurtu ile pekâlâ bir kiloyu yediyüz, altıyüz, hattâ beşyüz grama indirebiliriz. Bir kere buna karar verildi mi, başta şeker, bütün yiyecek maddeleri yarı yarıya ucuzladı demektir.

Ondan sonrası kolay artık:

Bir metre kaç santim?.. Yüz, değil mi?.. İndir onu da elli santime... Yünlü, ipekli, pamuklu, bütün yerli mallarında da yüzde elli fiyat düşüklüğü sağlandı demektir!

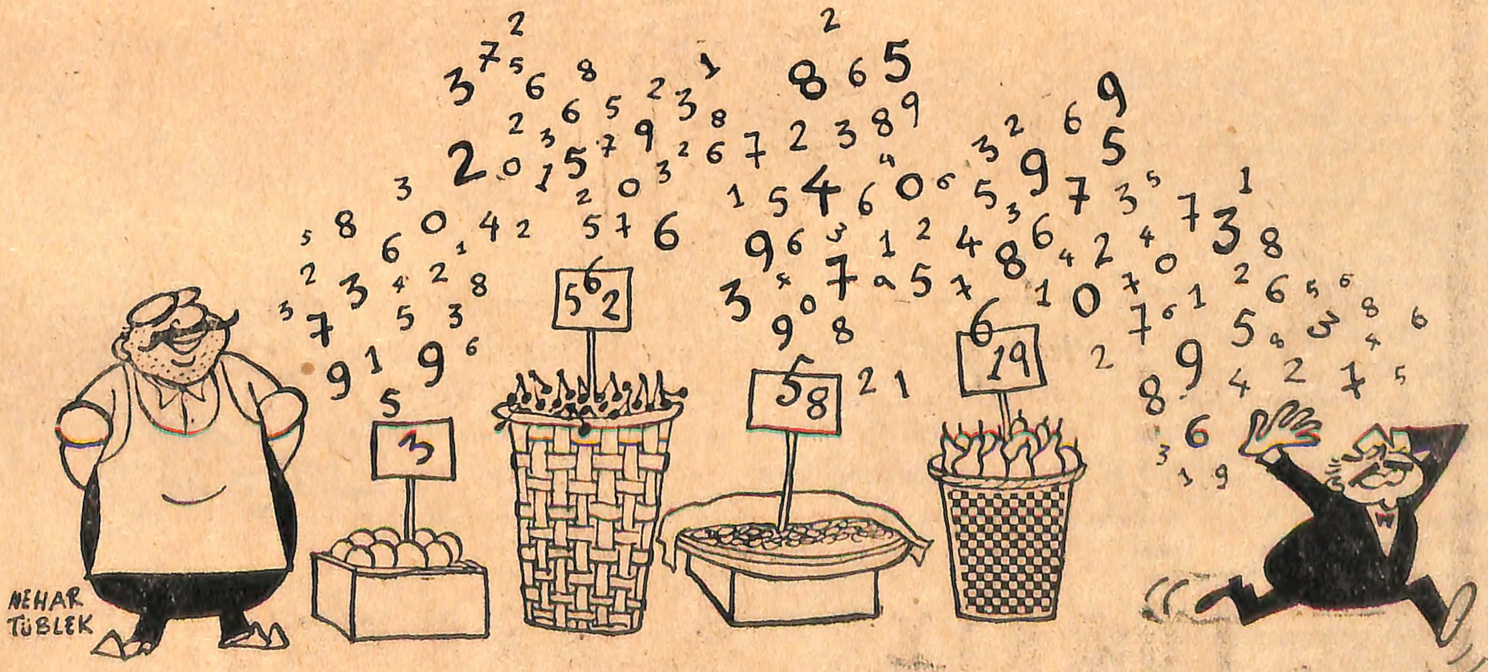
Bitmediiii... Paketlerde kaç sigara var?.. Yirmi... Ne olur on sekiz, hattâ on altı, hattâ hattâ on dört olursa?.. Bir pakette altı sıgara, yüzde otuz demektir. İşte bir ucuzluk daha!..

Politikacı diliyle «Seçim sathı mailine» girdiğimiz bugünlerde yabana atılacak buluş değildir bu... Hele

Vatandaş!
Ucuzluk başladı!
Yiyecek, içecek, giyecek maddelerinde
100 de 50 indirme!

Diye afişlerle duvarları donattın, radyolarda saat başı nutukları çektin mi, Ayasofyada yalan söyleyip, Sultanahmette kendi inanan enayi gibi, benim bile ağzımın suları akar!

Meyve ve sebze pahalılığı ile Belediye mücadele edecek.. Gazeteler)

F. K. G. — Hay yok olasıcalar hay!..

UFAK UFAK

Estağfurullah

DİNİ siyasete âlet eden vâizin affı meselesi Mecliste fırtınalar koparırken bir tek C. H. P. milletvekili, Nuri Ocakçıoğlu da, vâizin affı lehinde oy vermiş. Buna pek şaşıran gazetecilerin sorusuna C. H. P. liler «Nuri Ocakçıoğlu bunu istemiyerek yaptı» demişler.

İnsan bir toplulukta bazan istemiyerek, elinde olmadan bir şey yapabilir. Sonra da elini ağzına kapar, estağfurullah, der. Ama istemiyerek yapılan bu şeyle, oy vermek ayrı ayrı şeylerdir.

Görsünler

BAZI yabancı dergiler, gazeteler, Türkiye'de söz hürriyeti olmadığını yazdılar, yazıyorlar. Yabancılara, bizde söz hürriyeti olduğunu bir türlü anlatamıyorduk.

Demokrat Parti Milletvekillerinden biri, geçen gün Meclis'te oturduğu yerden İsmet İnönü'ye bağırmış:

«— Bunak, hain, mücrim!..»

Artık bundan sonra yabancılar, Türkiye'de söz hürriyeti yok, diyemezler. Duysunlar da, hürriyet neymiş, söz neymiş, öğrensinler!

İçi seni, dışı beni

MODERN Evliya Çelebimiz Ahmet Emin Yalman, memleket dışında yaptığı röportaja «Demokrasimizin dışardan görünüşü» başlığını koymuş.

Amerikalıların buluşu yeni bir cam var. Bu camın bir yanından bakınca içerdekiler görünüyor, öbür yanından bakınca hiç bir şey görünmüyor. Anlaşılan Yalman'ın gözlükleri bu camdan yapılmış. Yalman bu röportajında şöyle diyor:

« Dünyanın neresine gittimse şu suallerle karşılaştım: Bütün Türk gazetecileri zindanlarda sürünürken, siz nasıl oluyor da serbest geziyorsunuz?»

Yazının altını okumadığım için, Yalman'ın ne dediğini bilmiyorum. Her halde şöyle demiştir:

— İçeri girmiyorum da ondan...

Kös dinlemişler

BAKIRKÖY'DE, Ada'da C. H. P. ilçe kongreleri yapılırken Demokrat Partililer de, kongrenin yapıldığı salonun dışında davul zurna çalmışlar. C. H. P. İl Başkanı Dr. Fazıl Şerafettin Bürge, davul zurna çalınırken polisler hiç bir harekette bulunmadılar diye vilâyete şikâyet etmiş. Davul zurna çalarken nasıl bir harekette bulunulur, anlayamadık. Kırkpınar meydanı değil ki polislerimiz güreş tutsunlar. Yoksa davul zurna çalarken oynamak mecburî mi?

Mehmet ŞEBİN

— Sulh istiyorum, sulh!..

ALAYLAR

OLAYLAR

Şaşmayız

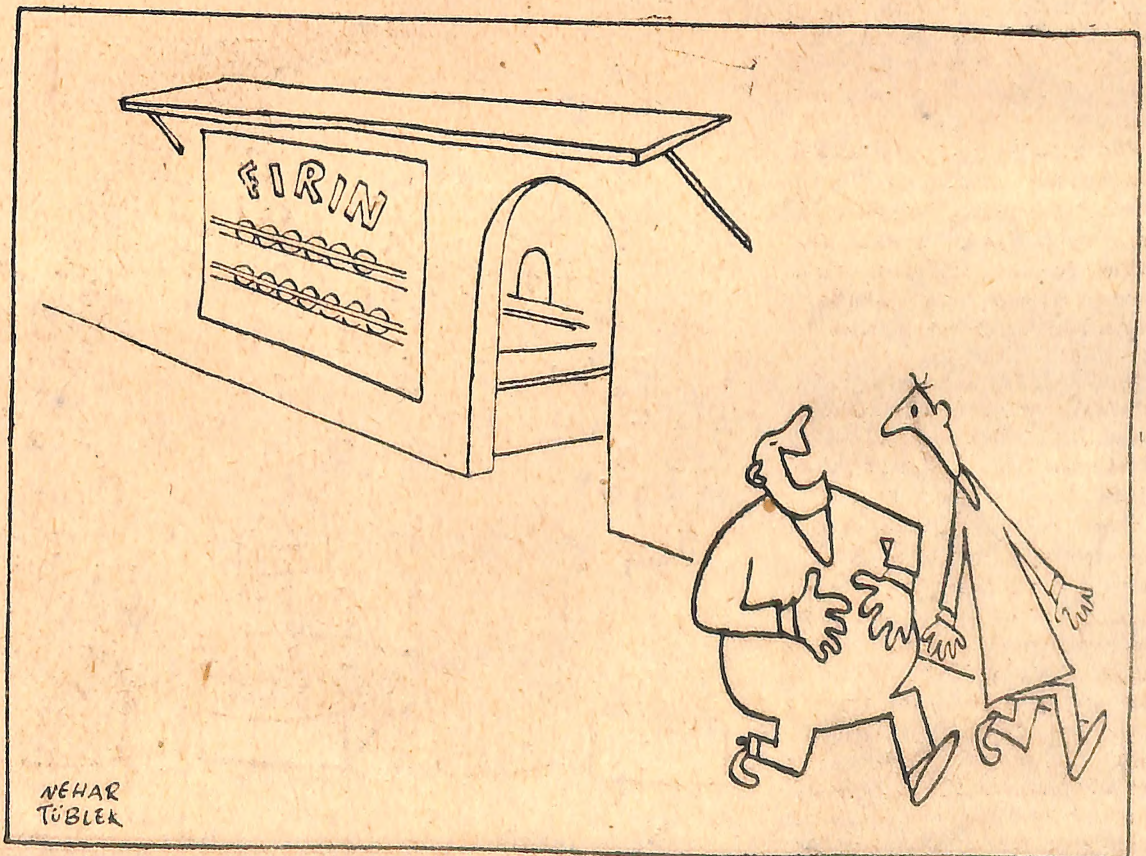
CH. P. İl İdare Kurulu üyesi avukat Oğuz Oran Beykoz'da bir Ocak kongresinde şöyle demiş:

— Zeytini bir sene sonra sekiz liraya yerseniz şaşmayın!

Bunda şaşılacak ne var hiç anlamadık. Fakir fukaranın «kara tavuk» dediği zeytinin kilosu bir zamanlar otuz, kırk kuruştu. Onun için «zeytin ekmek, hazır yemek...» denirdi. İşte bu zeytin yüksele yüksele, Oğuz Oran'ın partisinin iktidarda olduğu zamanlar üç liraya kadar yükseldi. Demokrat Parti iktidara geçince, eski yükselmeyi bozmadı; zeytin de yüksele yüksele kilosu beş, altı liraya kadar çıktı.

Görülüyor ki zeytin fiyatları hangi parti zamanında olursa olsun çok plânlı olarak durmadan yükseliyor. Oğuz Oran zeytinin gelecek sene sekiz liraya değil, seksen liraya mı çıkacağını umuyor da bize: «Sekiz liraya zeytin yerseniz şaşmayın!» diyor.

Hiç şaşmayız. Sekiz değil, seksen liraya, sekiz yüz liraya zeytin

Ekmek 580 grama indi.. (Gazeteler)

— Ohhh!.. Bir fırın ekmek yedim..

Bir imam, ders almaya gelen talebesine tecavüz etti.. (Gazeteler)

— Seni ders kaçağı seni!..

göz ucu ile Avrupa

DÜSSELDORF

DÜSSELDORF'un bir adı da Küçük Paris'dir. Önünde durulmadan geçilecek ve imrenmeden durulacak tek vitrin bulamazsınız. Alman sanayii, mürekkepli kalemden ipek dantele, buzdolabından Perlan çoraba kadar camekânları zevkin, zekânın, bilginin güzellikleriyle doldurmuş. Yalnız bukadar mı?.. Değil... Londranın en güzel erkek kumaşları orada. Paris'in en yeni kadın kokuları orada. Roma'nın en şık iskarpinleri yine orada!.. Biz, turfanda şeftaliyi, olgun kayısıyı, salkım salkım üzümü, bir buçuk ay evvel Düsseldorf manavlarında gördük.

Sakın, manav deyince aklınıza bizim patlak küfeli, hantal sepetli, yeşil sinekli manavlar gelmesin. Almanya'da manav dükkânı, zarif kadın eşyası satan bir moda evi kadar şıktır: Beyaz gömlekli, temiz tırnaklı, aydınlık gülüşlü satıcıları ve başları altın ayvası, gözleri mor buğulu mürdüm eriği kasadarlariyle...

Telefon, daktilo, hesap makinesi bu manav dükkânının tabiî eşyasıdır. Aldığınız meyva, öyle bir kâğıda öyle bir hünerle sarılır ki, ipek bağlı paket, elinizde bir yük değil, bir süs olur.

Königsalle'den her geçişimde önünde iç çekerek durulacak yeni bir vitrin keşfettim: O çatal bıçak takımları, o sofra eşyası, o salon süsleri... Yeninin güzelini Almanvada seyrediniz: Bir pirinç şamdan gördüm, birbirini ortadan bölmüş yarım kavisler üstünde dört siyah mum boy atmış... Fiyatı mı?.. Büfenizin üstüne kuracağınız bu saltanat sadece seksen marktı: Resmî kurla elli altı lira.. Turist döviziyle yüz on iki!

Ya radyolar?.. Ya Pikaplar?.. Ya teller?.. Ya televizyonlar?.. Bunlardan birini, Hilton'da bir akşam yemeği pahasına salonunuza koyar, bütün dostlarınızı hasetle yutkundurabilirsiniz!

Almanyanın süsleri ve lezzetlerinden biri de pastahaneleri: Yazın, gürbüz ağaçlar altında, kışın, duvarlarında renkli balıklar yüzen salonlarında bir ikindi kahvesi içmenin tadına doyum olmuyor.

Bir şeye dikkat ettim: Beyaz, burada temizliğin ispatı olmuş! Beyaz örtü temizlikten titriyor, beyaz gömlek temizlikten titriyor, beyaz önlük temizlikten titriyor!

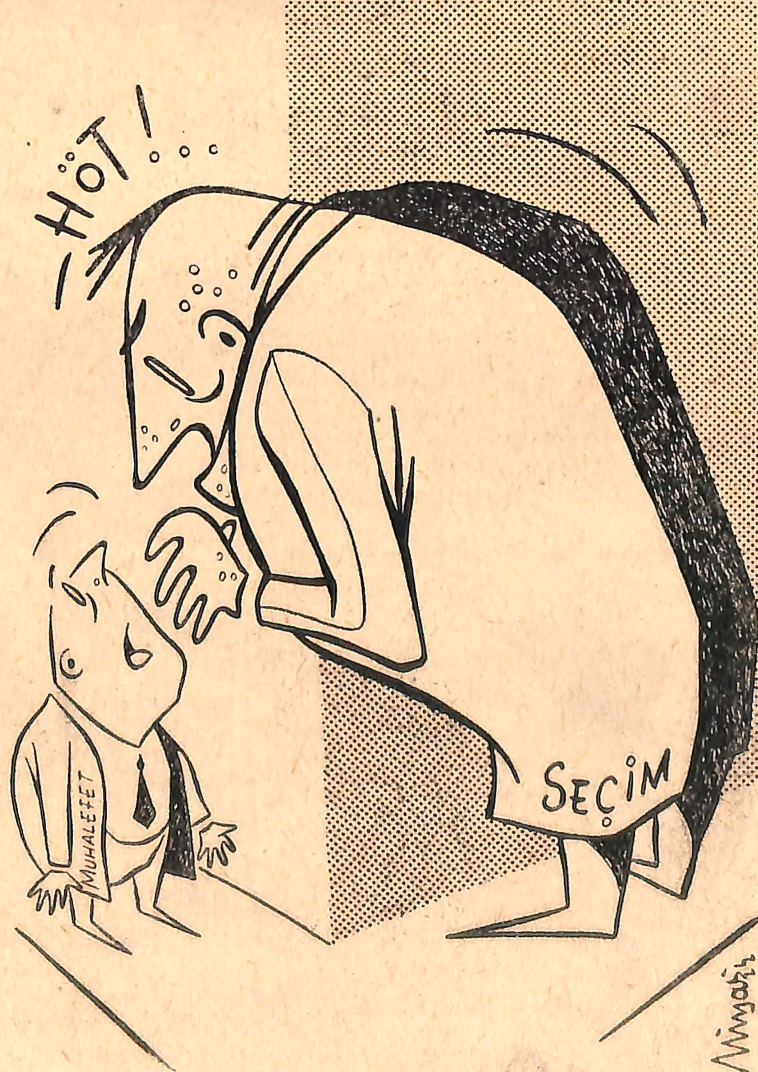
Temizlik yalnız beyazda mı? Sapı parmaklarıma yapışan bir tek çay kaşığı görmedim. Kaldırımda bir tek kibrit çöpü, bir tek sigara artığı gözüme ilişmedi ve İstanbul'da üç saatte kirlenen gömlek, kollarım, üç gün sonra hâlâ bembeyazdı!

Kalkınma mı?.. Almanyada böyle bir konu yoktur artık...

Harbin acı hatıralarını, yıkılmış binalarda, çökmüş çatılarda değil, ancak yollarda arasıra rastlanan, ya ceketinin bir kolu, ya pantalonunun bir bacağı boş, orta yaşlı, yarım insanlarda görebiliyorsunuz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Muhalefet: (Seçim ansızın karşımıza çıkacak diyor!..)

— Höt!..

yesek, hattâ bulamasak ta hiç zeytin yemesek yine şaşmayız. Ama, gelecek sene zeytin seksen kuruşa satılırsa o başka. İşte asıl o zaman şaşar kalırız.

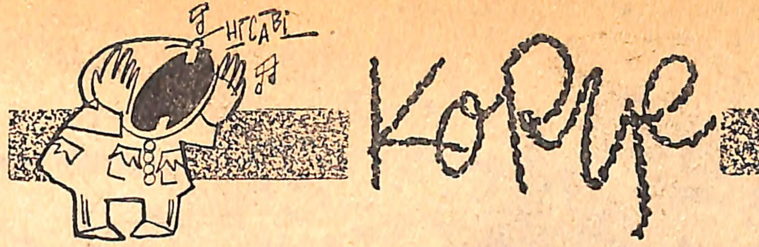
Kandıra'lı Profesör

KANDIRALI Profesör Nihat Erim, Hukuk Fakültesinde yeniden kürsü almak için, Ankara Üniversitesine baş vurmuş.

Bay Erim bir zamanlar Hukuk Fakültesinde profesördü. Sonra kürsüsünü bıraktı, siyasete daldı. Daha sonra siyaseti bıraktı, kürsüsüne döndü. Daha daha sonra yeniden siyasete daldı. Şimdi üçüncü defa kürsüsüne dönmek istiyormuş.

Kandıra'lı profesörümüz, Üniversiteyi kürkçü dükkânı sanmış olacak ama, Hukuk Fakültesinin Profesörler Kurulu Erim'in son isteğine «Olmaz!» demişler.

Profesör Nihat Erim, Ankara Üniversitesinde yer alamadım diye hiç boşuna üzülmesin. Yalnız biraz beklemesi gerekiyor. Nasıl olsa memleketin dört bir yanına yalnız fabrikalar değil, üniversiteler de yapılacak; Doğu Üniversitesi, Batı üniversitesi, Orta Anadolu üniversitesi, Kuzey, Güney üniversiteleri... Bu gidişle nasıl olsa bir gün üniversite yapmak sırası Kandıra'ya da gelecek. Bu kadar üniversiteye profesör nerden bulacaklar? Hemşerileri elbette Nihat Erim'e Kandıra üniversitesinde bir kürsü verirler.

★ Yazan : ATEŞ-SİN ★

Övünmek gibi olmasın, kendim hiç kopya yapmadım, ama çok kopya verdim. Hoş bunun övünülecek yanı da yok. Kopya almak ne ise, vermek te odur. Bu bir huy oldu bende. Bütün lise ,yüksek okul hayatım kopya vermekle geçti. İyi bir şey değil, bi liyorum ama, kopya vermeden duramam, kendimi tutamam. Bir kötü huy işte... Basbayağı bir ukalâlıktır bu.

Hayatta kimse kimseden kopya istemez. Ama bilmediği bir yeri, bir yolu sorar. Şimdi kopya vereme diğim için, ona buna bir yer tarif etmekle avunuyorum. İşim olmadığı zamanlar yollara düşerim, bana bir yer, bir adres, bir ev soracak insan ararım. Bayılırım bu işe. Öyle de tadını çıkara çıkara tarif ederim ki, hiç sormayın. Diyelim Bayezit alanındayız da, biri geldi bana, Bayezit Kulesini sordu. Elimle:

— Nah şu kule! diye göstermem.

— Önce şurdan yüz adım gideceksin, sonra sola sapacaksın. Tramvay yolundan yürü. Sağına bir kapı gelir. Kapıdan gir...

Artık anlatır da anlatırım. Adam da sorduğuna soracağına bin pişman olur ama, bir kere elime geçmiş, artık yakasını kolay kolay bırakmam.

İnanın, yolda, vapurda, tramvay da, aman bana birisi bir yer sorsun diye aranır dururum. Öyle de teferruatlı anlatırım ki, bana bir yer soranlar, orasını elleriyle koy muş gibi bulurlar. Daha doğrusu nu isterseniz ben bu iddiadayım ama, gerçekte, bir yer tarif ettiğim insanın kafasını öyle karıştırır, allak bullak ederim ki, bana bir yer soran, değil aradığı yeri, geldiği yeri bile şaşırır.

Geçenlerde İkinci Asliye Hukuk Mahkemesinde bir olay geçmiş, ga zetede okudum. Ah orada olamadım diye öyle üzüldüm ki...

Olay şu: Bir gün bir genç adliye koridorundaki banklardan birinde oturuyormuş. Polisler, kalk oradan, demişler. Vatandaş, herkesin oturduğu yerden kalkmayınca, zor la kaldırmışlar. İddiaya göre vatandaşı tartaklamışlar. Sonra da kaldırıp İkinci Şubeye götürmüşler. Orada ne yaptıkları meçhulümüz. İkinci Şubeden de vatandaşı yallah tımarhaneye atmışlar. Bu olaydan da anlaşılıyor ki, bir insanın her nasılsa oturduğu yerden kalkmaması, bir daha kalkmak istememesi delilik alâmeti. Bunun böyle olduğu polisin yaptığı işlemle de belli.

Derken efendim, vatandaşın deli olmadığı ancak yirmi günde anlaşılabilmiş. Buna da şükür. Vatandaşımızın deli olmadığı erken anlaşılmış. Çünkü aramızda öyle deliler var ki, onların deli olduklarını yirmi gün değil, yirmi ay sonra bile anlayamıyoruz. Hattâ delilikleri hiç anlaşılmadan gelip geçenler bile çok. Her neyse... Vatandaş deli olmadığına dair rapor alıp tımarhaneden çıkmış. Vatandaşımızı candan tebrik ederiz. Çünkü öyle bir zamanda yazıyoruz ki, bu zamanda bir insanın deli olmaması ne saadet... Bereket versin memleketimizde mecburî delilik muayenesi yok. Kendiliğimizden de gidip akıl doktoruna muayene olmuyoruz. Yoksa kaçta kaçımız sağlam çıkardık. Akıl doktorlarının aklına bile benim o kadar güvenim yoktur. Hem bu vatandaşımız deli olmasa bile, durup dururken kendisine oturduğu yerden kalk denilince delirebilirdi. Çünkü insanları delirtecek en önemli sebep, her nasılsa bir kere oturmaya muvaffak oldukları yerden, onlara «kalk!» demektir. Oturmak iyidir de, kalkmak insana zor gelir. Mazallah kan beynine sıçrar da insan zıvanadan çıkar, deliriverir. Aman aklınızda bulunsun, sevdiğiniz birisine sakın boş bulunup,

— Kalk oradan! demeyin.

Yok, adamın damarına basıp sevabınıza çıldırtmak istiyorsanız o başka. Bütün bu durum karşısında hâlâ delirmemekte direnen vatandaşımızı bir kere daha tebrik ederiz.

Uzatmıyalım efendim, vatandaşımız akıllı raporunu da alınca, Adliye Bakanı Hüseyin Avni Göktürk'le İstanbul Savcısı Hicabi Dinç'i mahkemeye vermiş. Hicabi Dinç'i «Vazifesini ihmâl etmekle» Bay Göktürk'ü de «Savcılarını iyi seçmemekle» itham ediyormuş. Savcı Hicabi Dinç'in vazifesini ihmâl edip etmediğini bilemeyiz. Bu, mahkeme sonunda anlaşılacak. Ama, Adliye Bakanının sav cısını iyi seçmediğine gelince, ben o düşüncede değilim. Bir kere Savcı Hicabi Dinç'i şimdiki Bakan seçmedi. Onu seçen, eski iktidar, yani C. H. P. dir; C. H. P. nin Adliye Bakanıdır. Böyle olunca eline «akıllıdır» diye ferman alan vatandaşımızın şimdiki Adliye Bakanını değil, eski Adliye Bakanını mahkemeye vermesi gerekir. Kaldı ki, savcının iyi seçilmemesi de ne demek?... Halk Partisi İktidarı o kadar iyi bir savcı seçmiştir ki, ondan sonra gelen Demokrat Parti İktidarı her şeyi değiştirdiği halde Hicabi Dinç'i değiştirmemiştir. Bundan sonra başka bir iktidar da gelse, Hicabi Dinç'i değiştireceğini hiç sanmıyorum. Bundan iyi bir seçme olabilir mi?

Ama benim anlatmak istediğim bu değildi. Ben kendi kopya vermek hastalığımı anlatacaktım. Mahkeme günü, dâvalılar gelmemişler. Gazetelerin yazdığına göre, mahkeme kapısında mübaşir:

— Hicabiiii... Hüseyin Avniiii!.. diye boşu boşuna bağırıp durmuş.

Ah, ne kadar üzüldüm, bilemezsiniz ne kadar üzüldüm. Ben o gün orada olmalıydım. Kopya vermek için bir fırsat kaçırdım. Orada olsaydım, hemen mübaşirin kulağına fısıldardım:

— Yandaki kapı, yandaki kapı...

İtiraf

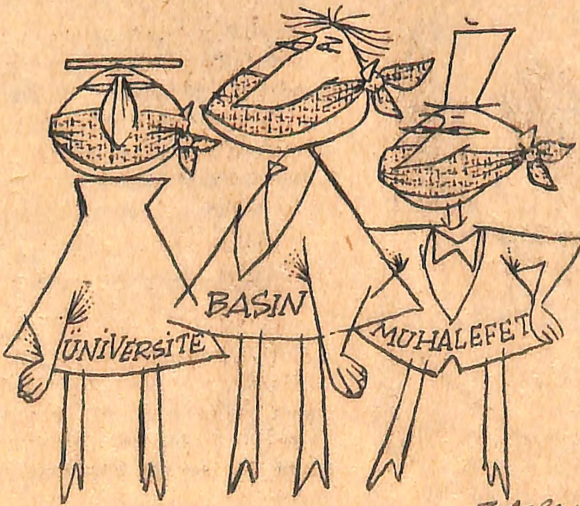
Doğru söz acı olur, tatlı gelir martaval.
Dördüncü kuvvet denen basına bak, ibret al,
Doldurdu sütunları sosyteden kıylü kaal,
Sorsanız bana derim, ya insan ol, ya çakal.
Yukarı tükür bıyık, aşağı tükür sakal.

Tatlı yazmak isterim, ama yazım sert olur.
Döneğin bir adı da siyasette mert olur.
Söylesem başkasına, sussam bana dert olur.
Hâlâ prensip diye bağladığım yerde kal,
Yukarı tükür bıyık, aşağı tükür sakal.

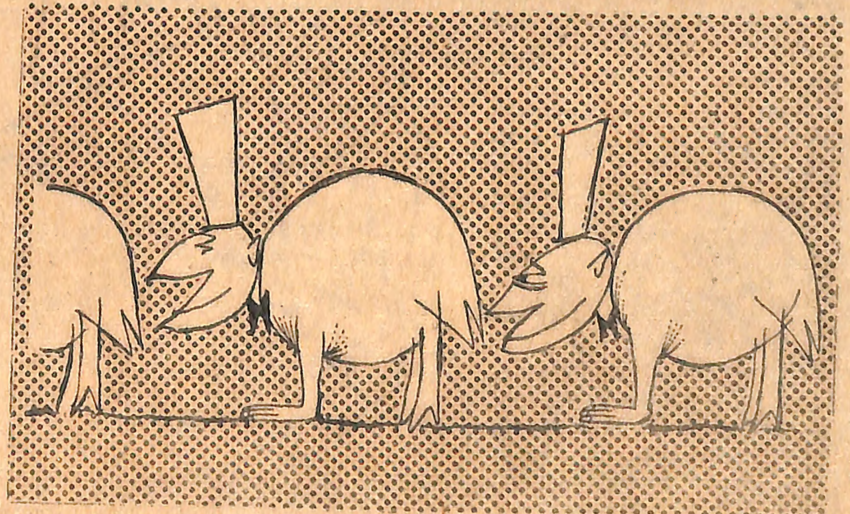
Cesur sanmayın beni, bende yürek selânik.
İnsan üç buçuk atar yüreği olsa çelik.
Ben de doğru yazardım, olmasa sonu delik!
Hem de parmak yalardım, tutsam eğer ben de bal.
Yukarı tükür bıyık, aşağı tükür sakal.

Bir uğultu yükselir hatiplerin sesinden,
Tecrübe gösterdi ki ümit yok birisinden.
Karar veremiyorum, geçeyim hangisinden,
Kafamda bir beyin var, evde vâdü ayâl...
Yukarı tükür bıyık, aşağı tükür sakal.

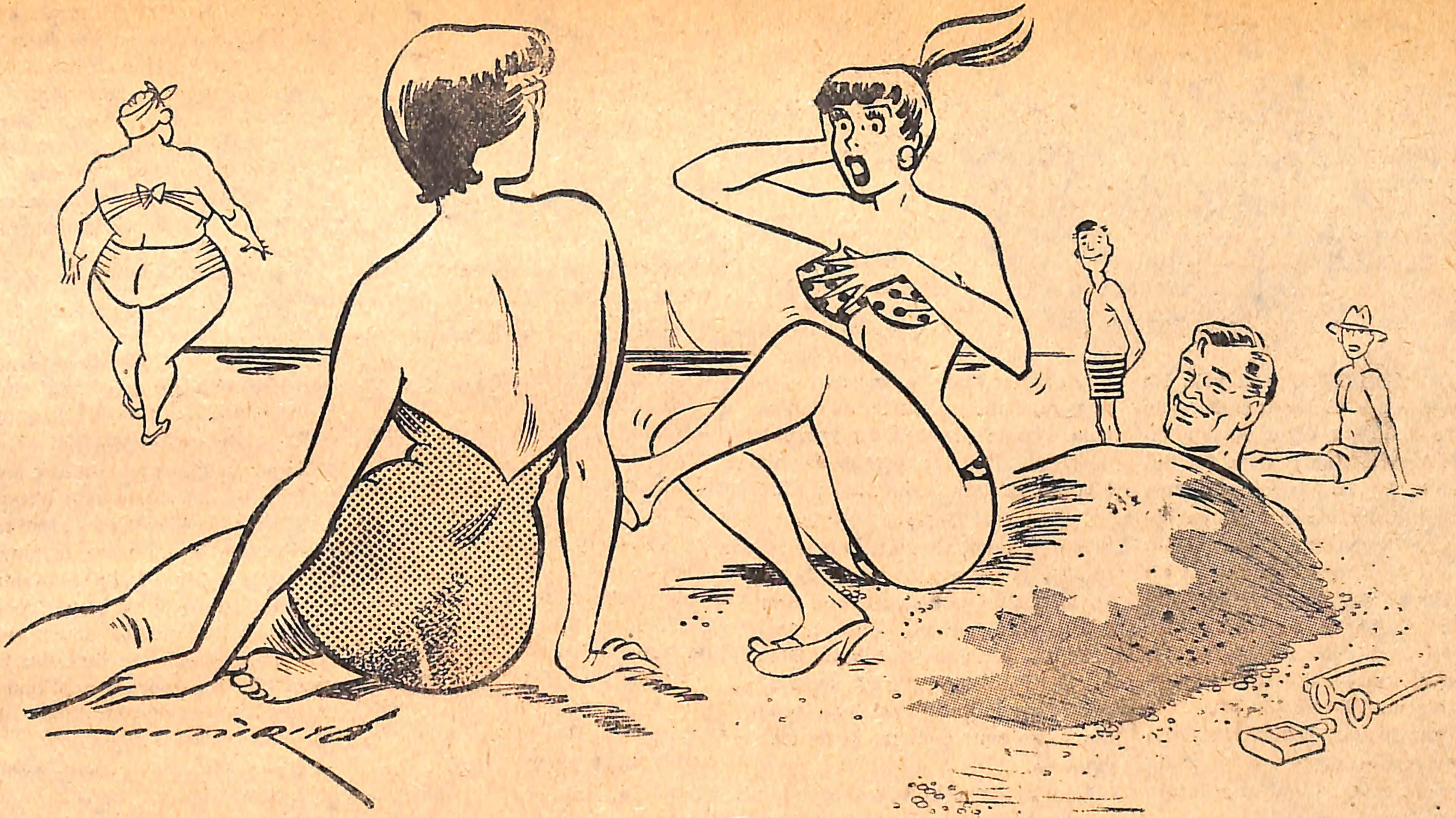
FALAN - FİLÂN

İnsanlar konuşa konuşa...

Hayvanlar koklaşa koklaşa...

— Eyvah zelzele oluyor galiba!...

Karı-koca...

Yeni evliler ilk hafta sonu tatillerini bir otelde geçiriyorlardı ve âdet olduğu üzere yeni evli olduklarını belli etmemeğe karar vermişlerdi.

Sabah kahvaltısı için salona girerlerken genç adam karısının kulağına eğildi:

— Şekerim, dedi, canın çok sıkılıyormuş gibi davran da bizi senelerdir evliyiz sansınlar.

Masa başına geçip oturdular. Garson geldi. Adam kayıtsız bir tavırla:

— Ben, dedi, portakal suyu ile kahve istiyorum.

Genç kadın boş bulunarak atıldı:

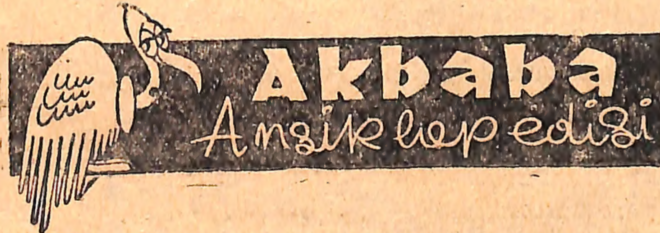
— Ne... Senin sabah kahvaltısı olarak yediğin sadece bunlardan mı ibaret?..

Alışkanlık

Ağır sikletler arasında çok çetin ve kanlı bir boks maçı yapılıyor ve bu da radyo ile naklen veriliyordu. Maçın galibini spiker bir kaç söz söylemek için mikrofon başına çağırdı... Onun arkasından da mağlûp olanın menajerinden öbür boksörü de mikrofona getirmesini rica etti. Zavallı adamcağız yediği dayaktan ağzı burnu dağılmış ve beyni el'an dumanlı bir halde idi. Spiker mikrofonu ağzına doğru uzatmıştı. Menaceri ise yanında kolunu dürtüyor ve «bir şeyler söyle» deyip duruyordu.

Boksör bunun üzerine alışkanlıkla mikrofonu aldı ve:

— Alo, dedi, kimi aradınız?

BAKAR :

Eşeğe merkep diyoruz da, artık öküze bakar demiyoruz. Bakar, arapçada öküz demektir. Osmanlıcaya geçmiş, ama türkçeye geçmemiştir. Osmanlı aydını:

«Halâk-allah-ül-bakar

«Fi sûret-'l-beşer».

Diye bir tekerleme söylerdi. «Tanrı, insan biçiminde bir öküz yaratmış» demektir. Kurban olduğum Allahım! Sen nelere kadir değilsin. Dilersen insanı öküz biçimine sokarsın, dilersen bir öküzü insan yaparsın.

«Bakar» Osmanlı'nın en ucuz esprisi idi. Durup dururken,

— Sen «bakar» mısın? diye sorarlardı.

— Elbet bakarım, dedin mi, keyiften güle güle yerlere yatarlardı.

Hâlâ öküzler bulunmaktaysa da, şükür «bakar» lar kalmadı.

BURUN:

Tarihimizde çok önemli yeri olan bir insan uzvudur. Fazla kurcalamıya gelmez, tehlikelidir. Meselâ Sultan Abdülhamit'in burnu yüzünden tarihte çok insanın başı belâya girmiştir. Padişah, burnundan işkilli olduğundan, biri «Sarayburnu» dese, suç sayılırdı. İnsanın başarısı, burnunun büyüklüğü ile ölçülür. Bir burnun çıkabileceği en yüksek mevki, Kafdağıdır. Burnunun dikine gidenlerin burnu sürtülmekten kurtulmaz. Bir insan burnunu pis kokudan kurtarmak istiyorsa, kılavuzunun karga olmamasına dikkat etmelidir.

Burnun çok çeşitleri vardır, karga burun, koç burun, Yunan burnu, muşmula burun, basık burun, Kartal burun, pat burun, patlıcan burun, cici burun... Kadınlarda en beğenileni hokka burunla hurma burundur.

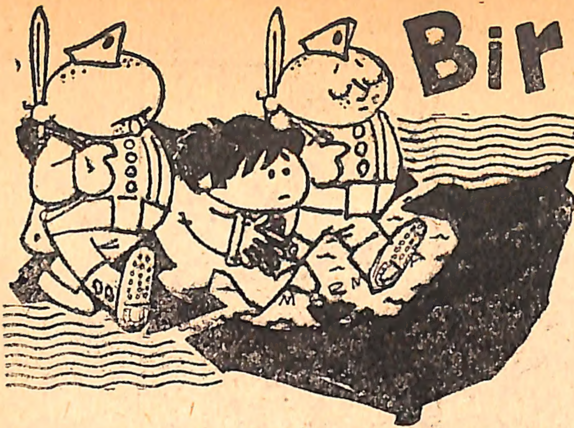
BAY:

Tavuğun erkeğine horoz, «bağyâân» ın erkeğine de bay denir. Her bayın bir bayanı vardır da baykuşun bayan kuşu yoktur. Bizde Devlet malının bir adı da beylik'tir. Bey, bay olduktan sonra, beylik «baylık» olmamıştır. Hâlâ Boğaziçi vapurlarının iskele memurları:

— Üsküdar, Kuzguncuk, Beylerbeyi, Çengelköy... diye bağırırlar. Doğrusu Beylerbeyine «Baylarbayı» demektir.

Çağdaş medeniyet seviyesi

Bir sürgünün hatıraları

Haydi güle güle

Yazan :
AZİZ NESİN

SÜRGÜNSÜN, Paran yok. Ne yaparsın Bursada? Bursada o zaman bir kaç gazete çıkıyor. Yazarlıktan geçtim, bir mü sahhihlik koparabilseydim... Bursada çıkan gazeteleri aldım, teker teker inceledim. Biri haftalık mizah dergisi, ama resmî ilân almış. Bir yanda Bursa valisini övdüğünden, başka, o zamanın muhalefeti olan Demokrat Partiye satmış. Gazetelerin, dergilerin hepsi iktidarın. Yalnız bir tane muhalif gazete var, Demakrat Parti çıkarıyor. Bu gazeteyi çıkaran da adını duyduğum bir şair. İçimden.

— Ne de olsa şairdir, sanatçıdır, diyorum. Halden anlar diyorum. Bir müsahhihlik verir, diyorum. Abone işini verir diyorum. Ayak işi olsun verir, diyorum.

Hem de muhalif gazete. Okadarlığını yapar bize. Şairin adını duymuşum. Kitabını, şiirlerini okumuşum. İnsan uzaktan bir yakınlık duyuyor. Hani bir akraba da, hiç yüzünü görmemişsin, onun gibi.

İçimde her nedense öyle bir umut var. Bana nasıl olsa bir iş verir, bir iş bulur diyorum. Neden böyle düşünüyorum, bilmem. Şair olduğundan besbelli. Şiire bulaşmak bile bir iştir. Şiir bu... Dört buçuk ayın bir ayı gitti. Şurada üç buçuk ay kaldı. Aza çoğa bakmam, işe zor demem, ne iş olsa yaparım.

Hem karşımdaki şair. Ondan hiç utanmadan, sıkılmadan her şeyi anlatırım. Parasızlığımı da söylerim, açlığımı da... Şair, başkalarına benzemez. Ondan hiç utanıp sıkılmam.

Gazetenin üzerindeki adrese üç kere gittim. Gazetenin sahibi olan şairi bulamadım. Ertesi gün de bulamadım. Üçüncü gündü. İdarehaden biri:

— Akşama gelir, dedi.

Cebimde bir gümüş lira var. Tütüncüden bir kulüp sigarası aldım.

Gazeteye geldim. Kapının zilini çaldım. Biri açtı. Aradığım şairin adını söyledim. Bana kapıyı açan:

—Benim, ne istiyorsunuz? dedi.

Ben de ona adımı söyledim. Şöyle bir yüzüme baktı, durdu, düşündü. Sonra beni içeri çekti. Kapıyı kapadı. İlk sözü şu oldu:

— İyi ki bu saatte geldiniz. Akşam üzeri burada kimse bulunmaz. Çok isabet... Beni aradığınızı, konuştuğumuzu görmezler...

Dondum, kaldım. Geri dönemiyorum, ileri gidemiyorum. Önümden yürüdü. Bir odaya girdik. Koltuklara oturduk:

— Yazılarınızı devamlı okuyorum, dedi. Cesaretinize, mücadelenize hayranım. Aşkolsun...

— Burada sürgünüm. Bir iş için. Derken:

— Biliyorum, dedi, sürgün geldiğinizi duydum. Sizden bir ricam var. Birbirimizle görüştüğümüzü kimse duymasın. Sonra benim için de iyi olmaz, sizin için de...

Ne yapacağımı şaşırdım. O şaşkınlıkla elimi cebime attım. O bana bir sıgara bile ikram etmeyince, ben ona ikram zorundaymışım gibi, yeni açtığım kulüp sigarasını uzattım. Bir sigara aldı. Bir de ben aldım. Arandım, kibrit yok. Kibrit almağı unutmuşum. Ben boyuna kibrit arıyorum ceplerimde. O, hiç aldırmıyor. bir kibrit bile çıkarmıyor.

— Bakın, benim yakında Meclise girmek ihtimalim yüzde doksan dokuz. Seçimi kazanacağız. Milletvekili seçilirsem... Bir düşünün, seçilirsem, ben Meclis kürsüsünden daha faydalı olmaz mıyım?

— Olursunuz.

— Tabii değil mi?

— Şüphesiz.

— Halbuki sizinle konuştuğum duyulursa, ne dedikodular çıkar, öyle değil mi?

Bir de bana tasdik ettiriyor:

— Öyle..'

— Onun için... Çok rica ederim.

— Estağfurullah.

— Bir daha buraya gelmeyin. Beni aramayın. Çünkü seçilmek ihtimalim çok kuvvetli. Anladınız mı?

— Anladım.

— Eğer bir seçilirsem...

— Çok iyi olur.

— Bir ricam daha var; Bursa küçük yerdir. Olur ki, dışarda, yolda karşılaşırız. Birbirimizi tanımamazlıktan gelelim. Birbirimize selâm bile vermiyelim.

— Vermiyelim.

— Bu zamanda malûm ya, öküz altında buzağı arıyorlar. Onun için, şimdi biz hiç sizinle görüşmedik, siz beni görmediniz, değil mi?

— Görmedim.

— Ben de sizi görmedim.

— Görmediniz.

— Konuşmadık da...

— Konuşmadık.

— Eğer seçilirsem, daha faydalı olmaz mıyım? Ne dersiniz?

— Faydalı olursunuz.

Elimde, kibrit bulup yakamadığım sıgara, ayağa kalktım.

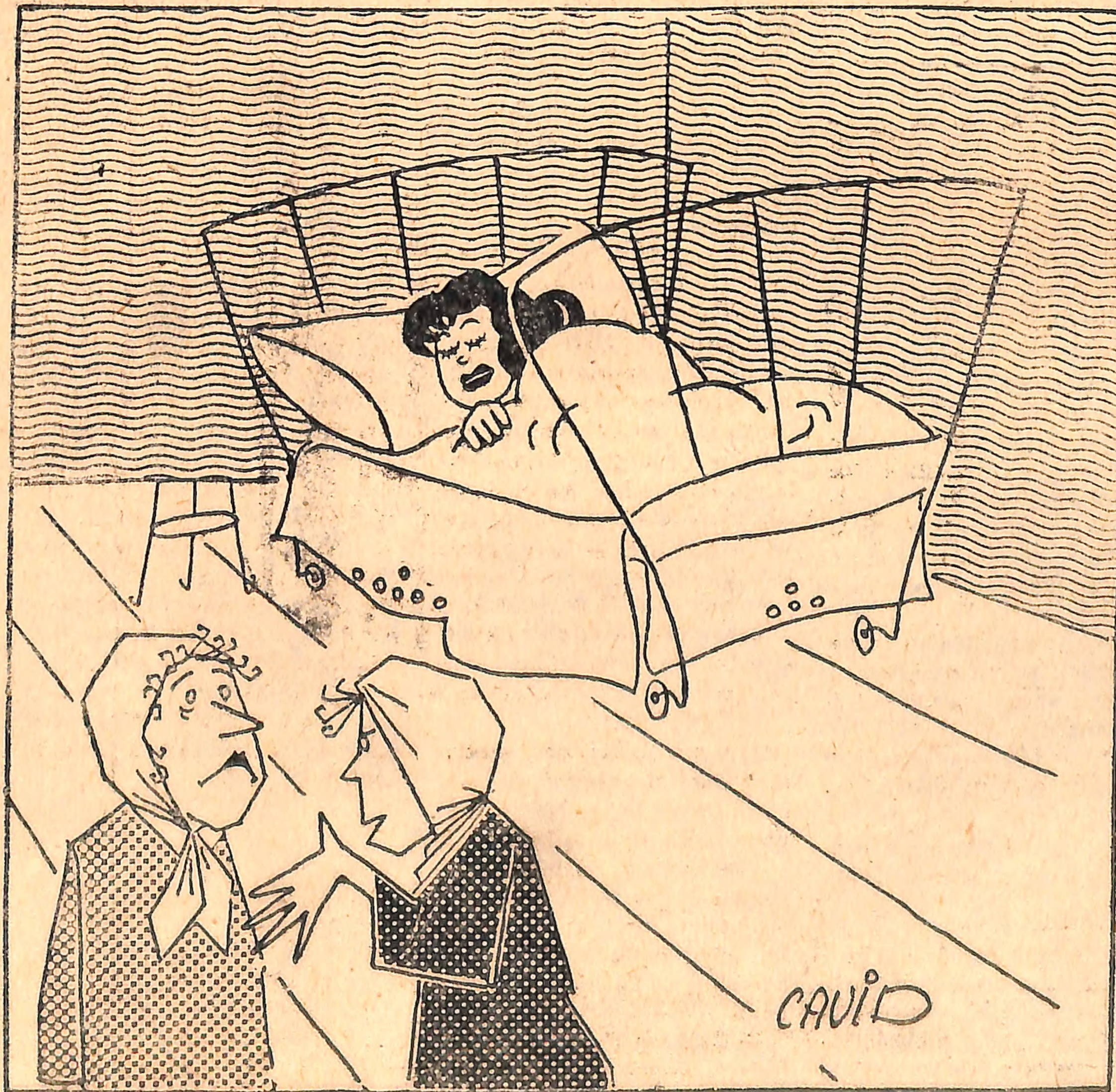
— Teşekkür ederim, dedim.

— Estağfurullah, dedi.

— Size zahmet oldu. Vaktinizi aldım.

— Rica ederim, rica ederim. Bir

Grip salgını Avrupa'dan Amerika'ya da geçti!.. (Gazeteler)

— Vallahi bir şeyciği yok kardeş... Moda düşkünü!..

Sun'î teneffüs

Hacıağa karısile plâja gitmişti. Onu bir kaç dakika için yalnız bıraktı. Dönüp geldiği vakit kıyıda büyük bir kalabalık toplanmıştı.

— Ne var, ne oluyor? diye sordu.

— Bir kadın denize düştü de onu kurtarıyorlar, dediler.

Kalabalık arasından kendine yol açarak kıyıya geldi. Fakat o ne?... Kurtarılan kadın kendi karısı idi. Yere yatırmışlar kollarını bacaklarını hareket ettiriyorlardı. Bizimki bağırdı:

— Hey o benim karım. Ne yapıyorsunuz öyle?

— Sun'î teneffüs yaptırıyoruz.

— Hakikîsini yaptırın ,ziyanı yok kaç para ise veririm; tek kurutlsun.

Nafile...

İki küçük delikanlı ormanda kamp kurmuşlardı Fakat sibri sinekler o kadar çoktu ki ne ya pacaklarını şaşırdılar. O sıcakta çarşafları başlarına çektiler. Bu sivrisinek akınından kurtul mak için yapacak başka şey yoktu. Bir ara oğlanlardan biri başını çarşafın altından çıkardı ve uzaktan iki tane ateşböceğinin yaklaştığını gördü. Arkadaşını dürterek:

— Hey, dedi, şuraya bak... Nafile gizlenmeğe çalışıyoruz. Sivrisinekler fener yakmış bizi arıyorlar.

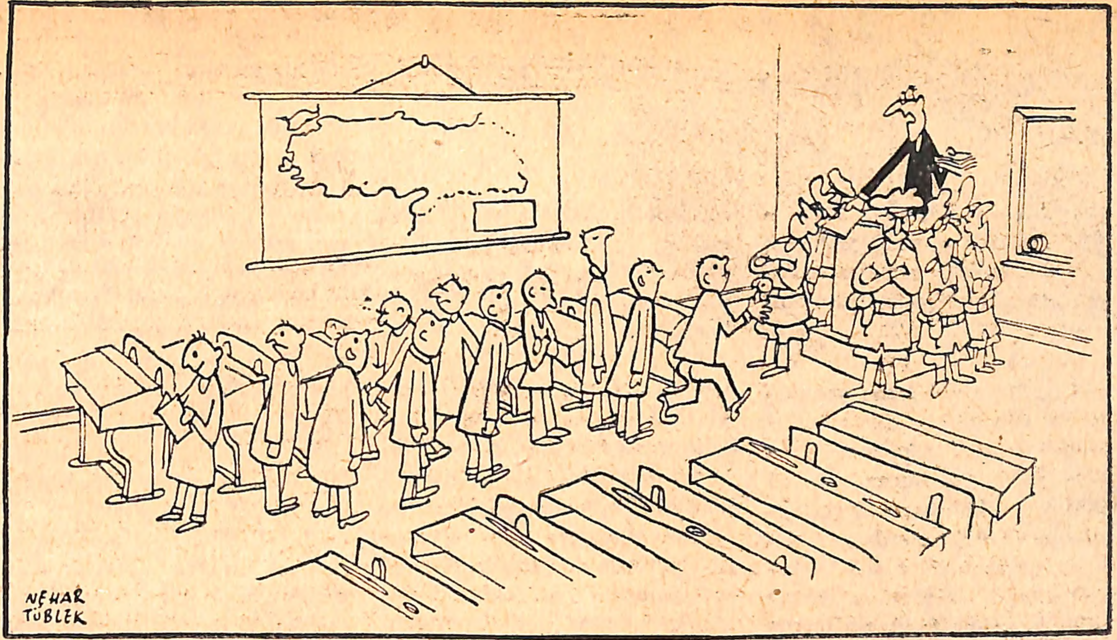
birimizi görmedik. Hiç bir şey konuşmadık. Dışarda da görürsek tanımıyoruz, birbirimizi... Haydi güle güle...

— Haydi Allaha ısmarladık.

Sahte hakimi, sahte mühendisi, sahte doktoru polis yakalar, hapise atarlar ama, şairin sahtesine kim se bir şey demiyor. İnsanların ortasında elini kolunu sallaya sallaya şiirler yazıyor.

(Devamı var)

Kırık not veren bir öğretmen dövüldü.. (Gazeteler)

— 128 Mehmet... 142 Hasan... 214 Osman...

 ÇETİN ALTAN

Değil mi efendim?

SEÇİM kütüklerindeki kargaşalık her gün sütunlar boyu ilân edilip duruyor Bu arada bir gazete Ankara'da Demirli Bahçe Seyman sokaktaki bir kütüğün resmini çekip koymuş. Üstünde bir yıl önce ölmüş olan eski Adalet Bakanı rahmetli Osman Şevki Çiçekdağ'ın ismi var.

Şunu diyecektik, mutlaka merhum bir adalet bakanı lâzımsa Çiçekdağ'a kadar gitmiye hiç de hacet yoktu...

Biraz ölçü meselesi

YABANCILARA karşı olan misafirperverliğimiz malûm. Onların en ufak bir iltifatına en aşağı yüz misli mukabele ederiz...

Sonra da protokol icabı olan bu tezahürleri samimî zannederek ve hakkımızda hep bu hava içinde bir politika takip etmelerini bekleriz..

Ankara'ya yapılan ziyaretler sırasında kurulan taklar, çekilen bayraklar, verilen nutuklar ile Kıbrıs ve yardım konularında alınan neticeyi kıyasladıkça aklıma hep Bektaşinin fıkrası gelir:

Bir gün karnı acıkan derviş bir ağacın altına oturmuş, oraya daha önceden atılmış karpuz kabuklarını dişlerile sıyırıyor, bir yandan da «Oh Ya Rabbi şükürler olsun sana» diyormuş...

Dervişi seyreden Bektaşi dayanamamış:

— Zaten, demiş, onu böyle böyle şımartıyorsunuz ya!...

Gene erkeklik meselesi

KIRŞEHİR tekrar vilâyet haline getirilirken Meclis'de bir takım sert tartışmalar oldu.

Bölükbaşı Kozaklı ve Hacıbektaş ilçelerinin eskiden olduğu gibi yeni Kırşehir vilâyetine de bağlanmasını istiyordu. Bütçe komisyonunun mazbatası da bu yoldadydı.

Ancak mazbataya oy veren ve imza atan bazı milletvekilleri umumî müzakerelerde bütçe komisyonunun bu raporuna iltifat etmediler ve oylarını eski imzalarının aleyhinde kullandılar.

Bölükbaşı bu durumu açıklarken bir de isim söyledi:

— Bunlardan biri D. P. Grup Başkan Vekili Abidin Potuoğlu' dur, dedi. Potuoğlu:

— Evet, dedi, ancak ben kanuna oy verdim, falan kazaya, falan yere değil!

Bölükbaşı ısrar ediyordu:

— Bütçe komisyonu raporunda imzanız olduğu halde o raporun konuşulmaması için oy verdiniz. Gözlerimle gördüm. Yaptığınızı inkâr etmeyecek kadar erkek olunuz..

Allah Allah... Milletvekili seçilmek için erkek olmak diye bir şart yok ki... Mevcut olmıyan şeyleri Bölükbaşı da bilmeyiz ne diye ileri sürer... Saflığından olacak...

Eski dert

BİR gün Nice-Matin gazetesinde şöyle bir fıkra okumuş tuk:

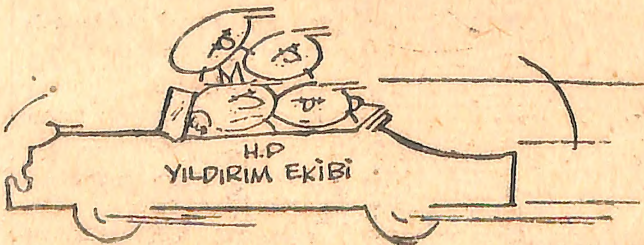
«Kadının biri kocasına eve dönmediği takdirde havagazı ile intihar edeceğini yazmış. Koca mektuba aldırmayınca da hakikaten kıymış canına...

Polis, sacvı, sorgu hâkimi... İntihara sebebiyetten kocayı yaka paça mahkemeye getirmişler...

Adamın avukatı, yargıçlara:

— Bunun neresi intihara sebebiyet a efendim, demiş. Nice'de havagazları o kadar az yanıyor ki müvekkilim bununla intihar edilebileceğini hiç tahmin etmezdi..

Oradaki havagazı ile ölmek imkânsızmış... Daha kötüsü bizim Kadıköy'ün havagazı ile yaşamak ta öyle!...

YAZISIZ!..

Dayak

BİZDE terbiye dayaktır. Aramızda dayak yemeden büyümüş, çocuğuna dayak atmadan büyütmüş kaç kişi gösterebilirsiniz?

Bizde eğitim, öğretim dayaktır. Hâlâ aramızda «okulda dayak gereklidir» diyen terbiyeciler vardır. «Hocanın vurduğu yerde gül biter» sözünü hâlâ doğru buluyoruz. Eğer hocaların vurduğu yerde gül bitseydi, şu memleket gül bahçesine dönerdi. Kadınlar, kayısı gülü, menekşe gülü, yediveren gülü gibi ortada dolaşırlardı. Erkekler de kimi yaban gülü, kimi okkalı gülü, kimi gül fidanı, kimi gül kütüğü olurdu.

Bizde spor dayaktır. Dayak yememiş bir hakem, dayak yememiş bir futbolcu tanıyor musunuz? Seyirciye gelince, o da ya dayak yer, ya dayak atar, Bazı ikisi de olur.

Bizde aşk dayaktır. Erkek aşkının ateşinden sevgilisini bıçaklar, medenî ise yalnız dayakla yetinir. Şimdi kadınlar da kocalarına dayak atmaya başladılar.

Bizde polis dayaktır. Mahkemelerde, polisten dayak yediğini söyleyen vatandaşlara kulaklarımız tıkalıdır. Kılımız bile kıpırdamaz. Çünkü dayak, bize göre çok normal bir iştir. Dayak yiyenlere «oh olsun!» diyenlerimiz bile vardır. Biz dayak yemedik ya... Yalnız öldürünceye kadar döğmiyeceksin. Hattâ «vur dedikse, öldür demedik ya...» derler. Yâni vurunca bir şey yok. Adlî tıbbın işlerinin yarısından çoğu poliste dayak yemiş vatandaşlara rapor vermektir.

Bizde siyaset dayaktır. Sözün yetmediği yerde yumruklar konuşur. Bunun en son örneğini iki milletvekili arasında geçen olayda gördük. Meclis idare âmiri D. P. Milletvekili Ahmet Kocabıyıkoğlu, C. M. P. Milletvekili Osman Bölükbaşı'na bir yumruk saburmuş. Bölükbaşı atik davranıp çekilince yumruk, iki kavgacıyı ayırmak için araya giren polisin suratına gelmiş. Polisin yüzü morarmış, gözü şişmiş. Kavga ucuz atlatılmıştır. Kocabıyıkoğlu, panayırlardaki kuvvet gösterisi makinesinin topuzunu bir vuruşta en tepeye çıkaracak kuvvette olsaydı da, polisin gözünü çıkarsa ne olurdu? Ya yumruk, hedefini bulsaydı...

Siyasette dayak ne oluyor? Diyelim, Kocabıyıkoğlu, Bölükbaşı'nı döğdü, pes dedirtti. Ya da tersi, Bölükbaşı Kocabıyıkoğlu'na bir temiz dayak attı. Bundan ne çıkar? Dayak atanın haklı, dayak yiyenin haksız olduğu mu anlaşılacak? Yoksa Kırkpınar çayırında baş pehlivanın elini havaya kaldıran hakem gibi, Kocabıyıkoğlu'nun yumruğunu havaya kaldırıp, beline başpehlivan kemeri mi bağlanacak?

Ara sıra hepimiz beynimizin yerini şaşırıyoruz. Beynimiz avucumuzda, yumruğumuzda değil, kafa tasımızın içindedir.

Yaldızlı Haplar

★ *Bir kadının, kocasını memnun edecek en iyi giyinme tarzı çabuk giyinmektir.*

★ *Az konuşmaktan nadiren, fakat çok konuşmaktan ekseriya pişman olunur.*

★ *Sizden daha az mes'ut olan kimseye, saadetinizden bahsetmeyin...*

★ *Eğer güneşi gözden kaçırdım diye gözyaşı dökersen yıldızları da gözden kaçırırsın.*

★ *Bir çok kimseleri tanımak, fakat hiç kimseyi tanımamak isterseniz büyük bir şehirde oturun...*

★ *Allah; Ademi yaratırken işine karışıp kendine akıl öğretmeğe kalkmasın diye Havvayı sonradan yarattı!...*

Anlayınca

Köylü karşısına aldığı misafirine hararetle anlatıyordu:

— Ben eskiden yalnız başıma şu karşıki dağlarda yaşardım dostum. Yapayalnız ama. Artık öyle bir hale gelmiştim ki kertenkelelere hitab ederdim, onlar da bana cevap verirlerdi.

— Peki niçin köye döndün?

— Bir gün bir de baktım ki kertenkelelerin ne söylediğini anlıyorum. İşte o zaman dönmeğe karar verdim.

— Sevgilim, senin her şeyin ho... o saçın, o ablan!..

Dünya milletlerin...

Sana yok

BAR o akşam yine iyice kalabalıktı. Herkes yavaş yavaş «olmaya» başlamıştı ki birden kapı bir tekmeyle ardına kadar açıldı; içeri, şapkasını arkaya atmış, boynuna bağladığı mendil çarpılmış gözlerinden, yüzünden, yürüyüşünden vesair her şeyinden sarhoş olduğu belli olan Keş İrfan girdi. Sallana sallana tezgâha yaklaştı ve şangırtılar koparan müthiş bir yumruk indirdi.

— Hey Sami abi. Herkese benden birer içki!

Biraz durdu, sonra ilâve etti:

— Sen de dahilsin Sami abi, sen de bir düble iç!

Meyhanenin içi birden neşeli seslerle doldu. Kadehini kapan tezgâha koşuyordu. Millet Keş İrfan'ın etrafına toplandı; şarkılar söyleyerek, bağırıp çağırarak, sıhhatine, şerefine içildi.

Bu iş olup bittikten ve herkes yerine dağıldıktan sonra barmen endişeli bir tavırla:

— Hey Keş İrfan, dedi, hesap 60 papel

— Altmış papel mi? Deli misin sen? Benim meteliğim yok!

Meyhaneci Sami dev gibi bir adamdı. Endişesini haklı çıkaran bu cevap onu kudurtmağa kâfi geldi: Kollarını sıvadı ve tezgâhtan çıkıp Keş İrfanı bir güzel ıslattıktan sonra kaldırıp sokağın ortasına attı...

Aradan yarım saat kadar bir zaman geçmemişti. Barın kapısı yeniden açıldı. İrfan, üstü başı çamur içinde, sallana sallana içeri girdi. Tezgâha yaklaşıp yeni bir yumruk indirdikten sonra bağırdı:

— Bu gece cömertliğim üstümde: Herkese benden birer içki daha

Sonra şaşkın şaşkın bakan meyhane sahibi Samiye dönüp:

— Yalnız arkadaşım, dedi, sana yok!... Zira sen bir kadeh içince saçmalamağa başlıyorsun!

Aferin Ayşe!

HİZMETÇİ Ayşe'nin fena bir huyu vardı. Ne zaman hanımı pokere otursa gelir olur olmaz şeyler sorup zihnini karıştırırdı. Bir defasında büyükçe bir para kaybeden hanım fena halde kızdı ve bir daha böyle yaparsa onu kovacağını söyledi. İki hafta kadar geçmişti. Gene heyecanlı bir oyun partisine dalmış olan hanım Ayşenin oda kapısında arzı endam ettiğini farketti, fakat aldırmadı. Ayşe de sesini çıkarmadan bekledi. Nihayet o el bitti ve hanım hizmetçiye

— Aferin Ayşe, dedi, dersini iyi öğrenmişsin. Öyle beni olur olmaz şeyler için rahatsız edip aklımı karıştırmak da neydi? Şimdi söyle bakalım ne isyorsun?..

Ayşe gülümsedi:

— Peki hanımefendi... İltifatlarınıza teşekkür ederim... Ne diyecektim, haaa Şuradan itfaiyeye telefon ediverin, zira çatı tutuştu da

gidiyor, o kaşın, o gözün,

Düşman başına

Joe E. Lewis arkadaşına bir gece evvel gördüğü rüyayı anlatıyordu:

— Öyle korkunç bir rüya gördüm ki sorma... Karım ve Marilyn Monroe benim için kavga ediyorlar, ben de seyrediyordum...

— Eeee bunun neresi korkunç?

— Neresi korkunç olur mu? Sonunda karım Marilyn'i nakavt etti

Esaslı Lâflar

★ *Kitaplar sağırlara hitabeden dilsiz dostlardır.*

★ *Kadınlar iyi yalan söylerler. Çünkü yalan söylerken doğru söylediklerine inanırlar.*

★ *Büyük işlerde fırsat kollamaktan ziyade karşınıza çıkan fırsatlardan faydalanmak evlâdır.*

★ *Düşünmeden konuşan, nişan almadan ateş eden bir avcıya benzer.*

★ *Bir kadının diğer kadınlara hoş görünmemesi demek, umumiyetle erkeklere hoş görünmesi demektir.*

★ *Hayatımızın ilk yarısını ebeveynimiz, ikinci yarısını ise çocuklarımız mahveder.*

★ *İnsan, yılanı başkasının eliyle delikten çeker.*

7 plâj modası

Beyoğlunda, fuhuş yuvası haline getirilen bir ayakkabı mağazası basıldı.. (Gazeteler)

"SAĞLAM AYAKKABI" MAĞAZASI

YAZISIZ!..

Eylül'ün sonu

İSMİ Eylûl'dü... Ne romantik bir isim, değil mi? Ama kendisini bir görseydiniz! Sahiden çok güzel bir kızdı... Sade koyu renk kirpiklerinin büsbütün belirttiği, yeşil üzerine kahve renkli yıldızcıklar serpilmiş gözleri baygın, bitkin bakardı daima... Az boyalı, pespembe dudakları hep ıslak, hep «Ah, beni bir öpen olsa...» der gibi hasretle aralık dururdu...

Hiç Eylül'den de insan ismi olur mu? demeyin... Babası, bir zamanlar çok süksesi olan Eylül romanına, Mehmet Rauf'un bu isimdeki eserine hayrandı. Sonradan, isminin acaip görünüşü yüzünden, o da okumuştu bu romanı. Ama, sevmemişti. Kendisine benzemiyordu oradaki Suat Hanım. Benzese, neyse...

Eylül, mini mini, ama çok sert göğsünü biraz daha şişirip blûzunu erkekleri çıldırtacak buruşuklarla gererek Köprüden yürüyordu. Niyeti, Şehir Galerisi'ne gitmekti. Oradan da Jeames Dean'in ölmeden evvel çevirdiği son filme... Kâfir oğlan, kimbilir yine kızları nasıl baştan çıkaracaktı bu filmde...

Tünele bindiği sırada, yanında birisinin kendisiyle fazlaca meşgul olduğunu hissetti. Döndü, hayretle baktı:

Genç bir adamdı. Hayran hayran Eylûl'ün yüzüne bakıyordu. Dua eder gibi, ağır ağır dudakları kıpırdıyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Nedense bu hal, Eylûl'ün tuhafına gitti. Kendini tutamadı, güldü.

O zaman, genç adamın sesini duydu:

— Rica ederim gülmeyin... diyordu. Bunda gülecek ne var? Şayet size hayransam, güzelliğinizin tesiriyle yıldırım çarpmışa dönmüşsem bu benim kabahatim mi?

Eylül şaşırdı. Bir şeyler kekelemek istedi. Lâkin delikanlı sus muyordu:

— Hayır, sakın bir şey söylemeyin. Bana öyle de bakmayın. En küçük bir itiraza dahi tahammülüm yok. Şu anda yalnız sizi, sizin o güzel gözlerinizi, eşsiz dudaklarınızı düşünüyor, başka hiç bir şey görmüyorum dünyada...

Eylûl fena halde mahçup olmuştu. Kıpkırmızı kesildi ve:

— Yavaş, duyacaklar. Susun rica ederim... diye mırıldandı.

Bereket etrafta kimse onlarla meşgul değildi. Günün tenha saatiydi. Delikanlı yine konuştu:

— Hayır, susmıyacağım. Bundan sonra hiçbir kuvvet beni sus turamz. Sizi gördükten, size hayran olduktan, sevginizin alevinde zavallı bir pervane gibi yanıp kül olduktan sonra susmamı nasıl, ne hakla ve niçin istiyebilirsiniz?

Bu hal, ilk defa başına geliyordu. Erkeklere bazı hisler telkin ettiğini bilirdi ama, bu derece ateşlisine hiç tesadüf etmemişti. Eylûl, tünelin durmasından istifade ederek kendini dışarı attı. Lâkin delikanlı aynı hızla peşindeydi. Yanında yürüyor, mütemadiyen söylüyor, kız da, rezalet çıkmasın diye, sesini duyurmadan, sadece adımlarını sıklaştırıp uzaklaşmağa çalışıyordu.

— Hayır, hayır, hayır... Bin defa hayır. Susmıyacağım... Hayatta yapayalnız bir adamım. Evet, ne diyordum? Hayatta yapayalnız bir adamım... Ömrümde gerçek sevgi nedir bilmemiş, anlamamışım. Sizi gördükten sonra gözlerimden bir perde düştü. Gaflet perdesiydi bu... Size borçluyum bu gerçeği... Rica ederim, beni daha fazla kırmayın. Peki deyin bana, olur deyin bana, acıyın bana...

Eylûl büsbütün şaşaladı. Ne deseydi ki? Ne yapsa da bu rahatsız edici adamdan kurtulsaydı? İçinden acımıyor değildi de biçareye...

— Haydi, ne olur? Zaten hayatta fazla ömrüm kalmadı. Ne olacaksa bu akşam olacak. Siz peki derseniz, mes'ut öleceğim. Hayır derseniz... Hayır derseniz...

Delikanlı, bozuk bir plâk gibi ayni noktaya takılmış, mütemadiyen tekrarlıyordu:

— Hayır derseniz... Hay Allah kahretsin. Buldum. Hayır derseniz o zaman benim için bir tek çıkar yol kalıyor... Sizi ölümümden mes'ul etmek...

Eylûl dehşetle titredi:

— Rica ederim, dedi, ben size ne yaptım?

— Ne mi yaptınız? Ne mi yaptınız? Bir kere bu repliği tam zamanında söylediniz. Devam ediyorum. Siz, bana hayatın, sevginin ne olduğunu gösterdiniz. Öğrettiniz. Siz bana aşkı tattırdınız. Anladınız mı ne yaptınız?

Sonra adam, birdenbire durdu. Eylûl'ü kolundan yakaladı. Değişik bir sesle:

— Affedersiniz küçük Hanım, dedi. Sizi rahatsız ettim. Üzdüm de belki. Kusuruma bakmayın. O kadar güzeldiniz ki, bu akşam ilk defa oynıyacağımız piyesteki rolüm aklıma geldi. Şu anda Küçük Sahne'ye provaya gidiyorum. Sayenizde rolümü bir kere daha tekrarlamış oldum. Fena gitmiyor değil mi? Arzu ederseniz akşama tiyatroya buyrun...

Ve, kızcağızı şaşkın şaşkın sokak ortasında bırakarak yürüdü gitti.

— Hikâyeci —

İB. ERSARAÇ

Sadaka!..

Suatyalaz

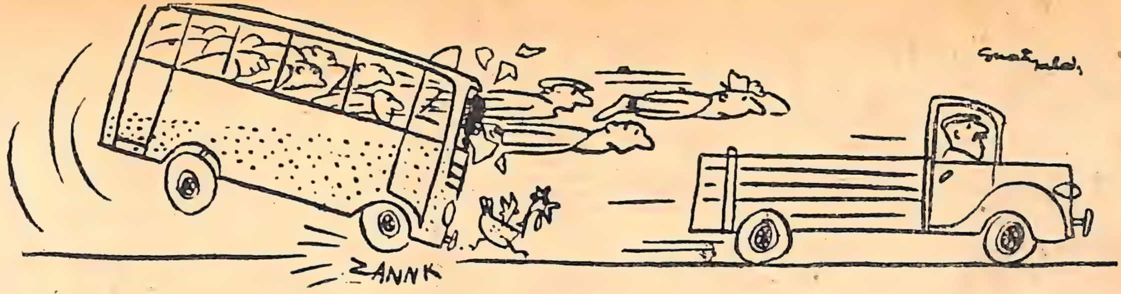
SUAT YALAZ

Suat'a yalnız karikatürist de denkarikatüristlerin en gencidir. Henüz askerliğini bile yapmadı. Güzel Sanatlar Akademisinde okuyur. Resim tekniğindeki sağlamlığı, yaradılışındaki istidat kadar bu Akademi tahsiline de bağlamak yanlış olmaz.

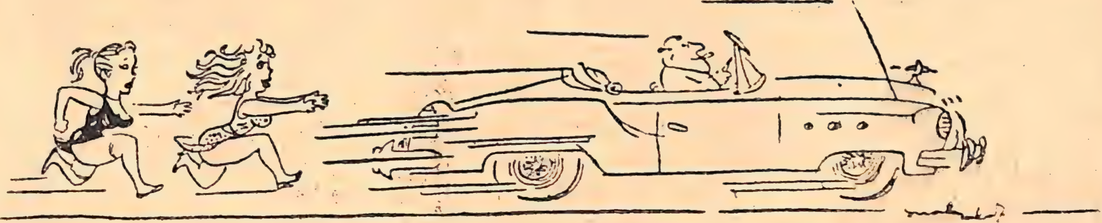
Nüktelerinde, bir karikatüristten istenen acı lezzet, keskin parıltı yoktur. Fakat çizgileri tatlı, yumuşak, sevimlidir.

Suad Yalaz, basında isim yapmış, mez. O, iyi bir illüstrasyon ressamıdır da.

Fakat bu güzel istidadı, yine kendisinin, beyaz perde hevesile rejisörlük uğuruna harcamasından korkulur!

Otobüslere aktarma bilet usulü kondu.. (Gazeteler)

Otomobille kız kaçıranlar!...

«Eğlence yerleri..»

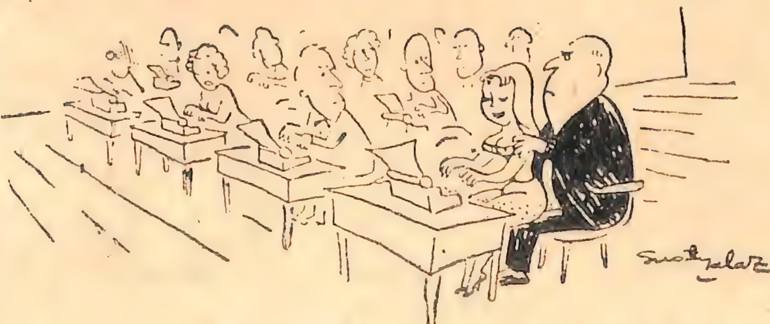

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

Daktiloğrafi yarışması başladı.. (Gazeteler)

— Böyle daha rahat yazdığına emin misin?..

«19 Mayıs hareketleri..»

ÇOBAN LOSYONU eski bir şöhrete haizdir.

28 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

en fazla isabet

HER ŞUBE için 4.000 LİRALIK AYRI ÇEKİLİŞ 30.000 LİRA

*

10 Sene müddetle AYLIK GELİR 60.000 LİRA

*

FAİZSİZ MESKEN KREDİSİ 40.000 LİRA

*

Ayrıca PARA İKRAMİYELERİ

PAMUKBANK

SERMAYESİ 17.000.000 LİRA

TRENDEKİ KADIN

Yazan :
Giovanni Guareschi

Çeviren :
Adnan BENK

SEKİZ kişilik ikinci sınıf vagon bölmesinde bir tek yer boş kalmıştı; hemen daldım.

Yedi yol arkadaşımı tanıtmak için size şunu söyl yeyim, yeter: Bunlar, sonuncusu kadın olmak üzere yedi erkekti. Hayır, kalemim sürçmüş değil; bazı kadınlar vardır, kadınlığın en nefis özelliklerini taşımakla beraber, jandarma sınıfına girerler.

Şimendifer'de payıma düşen yere oturur oturmaz, tirendeki kadın bana sert sert baktı:

— Aklınızda olsun, dedi, bu kompartımanda sigara içmek yasaktır.

— İyi ama bayan, dedim, inanın bana, şu anda sigara içmiyorum.

— Zararı yok! dedi; sigara içemiyeceğ'nizi öğrenmiş oldunuz böylelikle.

Erkeklerin altısı da tınlamadı. Ya altısı da kadının kocasıydı, ya da her biri sırayla ayni zılgıtı yemişti.

Tiren hareket etti, biraz sonra, sessizliğin ortasında kadının ikinci emri duyuldu:

— Baylar, aranızda sıcaktan şikâyet eden varsa, gider koridorda dolaşır; bu pencere kapalıdır ve kapalı kalacaktır.

Altı'lardan biri, büyük bir nezaketle söze karıştı:

— Müsaadenizle bir nokta üzerine dikkatinizi çekmek isterim: pencere açık.

Jandarma kadın, saplı gözlüğünü adama doğru çevirdi, sert sert çıkıştı:

— Üşüyorsanız, makinistin yanına gidip ısının! Siz sıcaktan hoşlanıyorsunuz diye ben burada te-liyecek miyim?

Sağımdaki yaşlı başlı, bıyıklı adam, yukarıdan el çantasını indirdi, dizlerinin üzerine koydu, açmak için davrandı. Kadın hemen tiksintiyle yüzünü buruşturdu:

— Cenova'ya kadar pis pis salam kokan bir yerde oturmağa hiç te niyetim yok. Yarım saat açlığa dayanamıyorsanız, koridora çıkıp orada yiyin.

Yaşlı adam hemen sindi:

— Bir şey yiyecek değildim, dedi, sadece çantamdan bir kitap alacaktım.

— Ne kitabıymış o?

Yaşlı adam yaltaklandı:

— Bir polis romanı.

— Saçma! diye haykırdı kadın, adamcağız da çantayı açmadan yerine koydu.

Büyük bir sessizlik içinde bir kaç kilometre yol aldık. Altı erkek arasında kılığı, kıyafeti en düzgün olanı karşısındaki bayla avdan, avcılıktan konuşmağa başladı. Kadın hemen huysuzlandı:

— Tam da avdan bahsetmenin sırası! diye homurdandı.

Adam bir şey diyecek oldu, kadın sözü ağzına tıktı:

— Silâh kullanmağa meraklı olan burada durmaz, cepheye gider.

Adam sesini çıkarmadı.

Durakta, yer arıyan bir yolcu, bölmenin kapısını araladı, başını uzattı, «boş yer var mı?» diye sordu.

Jandarma kadın, alaycı bir sesle:

— Siz bir göz doktoruna görünseniz iyi edersiniz, dedi.

Yeni yolcu bir an afalladı, sonra:

— Gözlerim sağlam, dedi.

— Öyleyse gidip beyninizi tedavi ettirin, dedi kadın. İnsan sekiz kişilik bir yerde sekiz yolcu görür de, gene de boş yer var mı diye sorarsa, ya delidir, ya sarhoş, ya da hem deli hem sarhoş!

Delikanlı biraz sıkılgandı.

— Fakat... diyecek oldu.

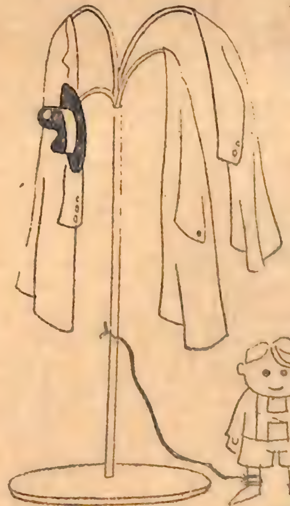
Jandarma kadın hemen ayağa fırladı, alârm işaretine sarıldı:

— Bu hareketlere bir son vermezseniz, tevkif ettiririm sizi.

Delikanlı suratını asarak uzaklaştı.

Gergin bir sessizlik ânından sonra, kadın hepimizi tiksintiyle süzdü:

— İri yarı, enine boyuna a-

YAZISIZ!..

damlarsınız; zavallı bir kadın önünüzde hakarete, tecavüze uğruyor da, kazık gibi duruyorsunuz.

Bu korkunç kelimeleri alaycı bir sesle söylemişti; cevap alamayınca ekledi:

— Utanma kalmamış insanlarda! Cenovaya kadar nasıl tahammül edeceğim, bilemiyorum!

Tren beyaz bir kar bulutu ortasında ilerliyordu. Kadının tam karşısında olduğum için, ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, kımıldamaktan çekiniyordum. Okkalı cüssesinin tepesinden kadın beni uzun uzun süzdü.

— Delikanlı, dedi, kravatınız çözülmüş.

Şunu belirteyim ki, benim iyi bir terbiyem, sağlam ahlâkım, bir ailem, hafif mi hafif bir bisikletim vardır, fakat kravatım yoktur. Hemen kıpkırmızı kesildim, utandım, ceketimin yakasını kaldırdım.

Şirret kadın:

— Allah bilir, yola çıkarken çorap da, don da giymemişsinizdir, diye haykırdı.

Efendi kılıklı yolcu gülmeğe başladı, fakat kadın kahkahasını boğazına tıktı:

— İyi giyinmemiş yoksul bir işçiyi çıtkırıldım züppelere tercih ederim, dedi.

Sonra da bana döndü, şefkat dolu bir sesle:

— Zavallı delikanlı! dedi. Belki farkında değilsiniz ama, burası ikinci mevki; dikkat edin, ceza kesmesinler.

İkinci mevki biletimi çıkarıp gösterdim, kadın hemen aksilendi:

— Bu işçiler de ne küstah oluyorlar! Az ücret alıyoruz diye sızlanıp dururlar, sonra da ikinci mevkide yolculuk ederler.

Yolcuların en ağır başlısı öksürdü, kadın saplı gözlüğünü ona doğru çevirdi. Adamın yere değil de mendiline tükürdüğünü görünce, başını çevirdi.

Ortalık iyice aydınlanmıştı; kar yağıyor, tren yoluna devam ediyordu; kadın saatine baktı:

— Dokuzu elli geçiyor, diye haykırdı. Cenovaya varmış olmalıydık.

— Birkaç dakikamız kaldı, diye bir ağızdan cevap verdik.

Gerçekten de, birkaç dakika sonra tren Bologna garına girdi. Cenova çok gerilerde kalmıştı.

Kadın son numarasını bitirince, yedimiz de bir kahvede toplandık.

— Ben Parma'da inecektim, dedim.

— Ben Plaisance'da...

— Ben Reggio'da...

— Ben Modene'de...

— Ben Lodi'de...

— Ben Fidenza'da...

— Ben Bologna'da...

— Son sahneyi görmek için birkaç yüz liret ve yarım günü feda etmek değerdi, dedim.

Milletlerin Güldükleri

Yazısız!

— İtalyan —

Hesap tamam ama...

Doktor hastasına sabah ziyaretini yapmağa gelmişti. Dışarda hemşireye rastladı ve sordu:

— Nasıl, tembih ettiğim gibi dün gece hastaya B12 vitamini zerkettiniz mi?

Hemşire masum masum cevap verdi:

— Elbette doktor bey. Yalnız B12 yoktu, onun yerine iki adet B6 vitamini yaptım ama yine de hastanın halinde bir salâh yok. (Alman)

— Bana da bir şırınga verin, kendimi müdafaa edeyim!

— Belçika —

Realist şair!

Genç bir şair tanınmış bir mecmuanın yazı işleri müdürlüğüne müracaat etmişti. Oradaki sekreterlerden birine sordu:

— Müdür bey içerde mi?

— Hayır, yemeğe çıktı.

— Öyle mi?... O halde şu şiirimi siz onun yerine kâğıt sepetine atmak lûtfunda bulunur musunuz? (İtalyan)

Kız — Ne yapsam nafile, gitmiyor!

— İsviçre —

Bir de görse

Şapkacı müşterisine şapka beğendirmeğe çalışıyordu. Yeni bir tane giydirdi. Çok büyük gelen şapka adamcağızın gözlerinin üzerine kadar indi. Şapkacı bir hayranlık nidası kopararak:

— Ah, dedi. Ne kadar yakıştı bilemezsiniz. Şayet kendinizi görebilseydiniz bu şapkayı kaçırmaz mutlaka alırdınız.

Yazısız!

— Fransız —

Falso

Toskanini NBC orkestrası ile prova yapıyordu. Çalınan parçada harpistin solist olarak çalacağı bir tek nota vardı. Prova başladı; tam oraya gelince harpist yanlış bir tele dokundu ve tabiî prova yeniden başladı. Bu sefer harpist gene yanlış çalmaz mı?... Üçüncü tekrarda da ayni hatayı yapınca Toskanini o günkü provayı tatil etti ve öfkeyle çıkıp gitti...

Ertesi gün tekrar prova için toplandıkları zaman harpist hayretler içinde kaldı: Harp'ın bütün telleri koparılmış ve sadece çalması lâzım gelen tel bırakılmıştı (İtalyan)

— Sayın bayanlar, baylar, şimdi size oda müziğinden orijinal parçalar dinleteceğim!..

— Fransız —

Tamam

Ana mektebinin ilk sınıfında öğretmen mini minilere anlatıyordu:

— Yüz numaraya gitmeniz icabettiği zaman parmağınızı kaldırır..

Arkadan bir ses yükseldi:

— Peki ama. Bunun bir faydası olur mu artık? (İsrail)

Taktik!

— Yahu Maurice sen hastaneden çıkalı altı ay oldu, artık bu koltuk değneklerini atman lâzım değil mi?

— Doğru Benny. Doktorum da öyle söylüyor fakat avukatım bırakmıyor. (Fransız)

Yazısız! *(İtalyan)*

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 18 —

Böyle yerlere girmek ucuzdur. Geceye kadar ötede beride pinekliyecek veyahut sokak sürtecek yerde, oraya gitsek, eğleniriz. Ne dersiniz?

Kabul ettiler. Öğle yemeğini ufak bir lokantada yedik. Sonra patiniyi tutturarak, konuşa konuşa Stada vardık.

Orası mahşer gibi kalabalıktı. Bir çatı ile örtülü pahalı tribünlar, renk renk esvap giyinmiş Brüksel'in en güzel kadınlariyle bir bahçe gibi süslüydü. Ucuzcular, bir tek, beyaz boyalı korkuluğun arkasında sıralanmışlardı. Bunların arasına biz de katıldık; omuz ve dirsek oynatarak kendimize en önde birer yer açtık.

Oyunlar başlamıştı. Biz oraya geldiğimizde memleketin bilmem kaç tane spor kulübü hep birden sahada idman yapıyorlardı. Kendilerini idare eden adamın elindeki küçük bayrak kalkıp indikçe, bu yüzlerce insan bir kişi imişler gibi türlü hareketler yapıyorlar ve herkesce şiddetle, hararetle alkışlanıyorlardı.

Derken bunun arkasından gülle atmak, cirit atmak gibi yarışlar yapıldıktan sonra, sıra koşulara geldi. Ebvelâ yüz, sonra da iki ve dörtyüz metrelik sürat koşuları yapıldı. Bu koşuların başlağıcı, bizim bulunduğumuz noktaydı. Yarışa katılanlanlar burada toplanıyor, verilen işaret üzerine buradan hareket ediyorlardı.

Torik, yarışların bu kısmını büyük bir dikkatle takip ediyordu. Belliydi ki, bundan âdeta zevkleniyordu. Bir aralık bana döndü.

— Nafile! dedi; koşamıyorlar. Hepsi acemi, çalım edemiyorlar. Böyle mi koşulur?

— Neden? Fena mı?..

— Fena ya! Herifçioğulları ömrü billah takım altına girmemişler. Ben, bir aralarına katılacak olsam, dinim hakkı için rüzgâr gibi ortalığı toza dumana boğarım. Hele şu önde giden avala bak! Kalyoncukulluğu takımının fenercisi Kanbur İspiro bundan iyi koşardı, be!..

— Bunlar kaide ile koşuyorlar.

Torik güldü. Benimle alay ediyordu.

— Koşmanın kaidesi mi olur, beybaba? dedi. Taban kuvveti, bu yalnız, koşarken, seyredenlere çalım satmak, afi kesmek, hâsılı kelâm biçimini, fiyakasını gösterip beğendirmek lâzım.

Bu sırada, işaretçinin düdüğü çaldı. Göğüslerinde ayrı ayrı numaralarla koşucular, mukavemet yarışına çıktılar. Burada sürat bahis konusu olmadığından hepsi de nisbeten ağır gidiyorlardı. Torik bu hale sinirlendi:

— Avallara kitakse! dedi, Dudulludan gelin gelir gibi amma da nazlı gidiyorlar. Acele etmeyin beyahu! Vapura vakit var! Tuh, Allah belânızı versin be!

— Aman Necmi! Bu bildiğin yarışlardan değil... Mukavemet koşusu.

— Mülâyemet olsun, ne karın ağrısı olursa olsun, böyle kahvede altmışaltı oynamağa gider gibi koşulmaz. Şunlara nasıl koşulacağını bir göstereyim mi?

— Sakın ha? Başımıza yine işler çıkarırsın...

Bu tenbihimi ilkin dinler gibi göründü. Uslu uslu yarışları seyrediyordu. Lâkin biraz sonra galiba yine şeytan dörttü:

— Bu heriflere katılacağım, babacığım! Kim ne derse desin.

— Olmaz!.. Numaran yok.

— Biz ezelden numarasız gelmiş, nomarasız gideriz. Ben meydana çıkıyorum! İstanbul uşağı nasıl koşarmış; görsünler.

Kolundan tuttum. Bir defa silkindi, kurtuldu. Bir saniyelik zaman içinde arkasından ceketini, ayaklarından potinlerini çıkarıp yere bıraktı, paçalarını sıvadı. Aynı zamanda, stad meydanı, tiz bir nâra ile çın çın öttü:

— Haaayyyt! Türkistanda kedi, Avrupada aslan... Yaman gelir, yaman gider... Yetmiş iki millete kıç attırır... İstanbul kopukları!.. Haaayyyt!..

Yaydan fırlayan ok yibi, korkuluğun üzerinden atlamasiyle meydanda haylı ilerlemiş olan koşuculara yetişmesi bir olmuytu.

Etraftan bir avaz yükseldi:

— Qu'est-ce qu'il dit? (Ne söylüyor?)

Bunu yanlış anlayan Torik, tâ uzaktan seyircilere dönüp, haykırdı:

— Ulan, kim kesildi, eşşeoğulları? Var mı benimle koşacak?..

Hazirun tepiniyor, bu numarasız koşucunun nizamsız müdahalesini protesto makamın da ıslık çalıyor, bağırıyor, çağırıyordu. Lâkin bütün bunlar bizim Torik'e viz geliyor, o boyuna koşuyor, koşuyordu.

Derken, ucuzcular arasından bir çığlıktır koptu. Diğer koşucular sapır sapır dökülmüş, sade bizim Torik kalmıştı. İstanbulda tulumba peşinde yapmış olduğu idman sayesinde, kâfirin sırım gibi olan bacakları, dayanıyordu.

Polislerin intizamı koruma uğruna harcadıkları azamî gayrete rağmen, meydana atılan halk, koşub Torik'i kucakladılar. Bir lâhzada Torik omuzlar üzerine çıktı. Galip gelmiş bir ordu kumandanı gururiyle, sağdan, soldan kendisine uzatılan buketleri kabul ediyordu. Fakat onun bu keyfi çok sürmedi. Yarışları tertip eden komitenin, polise müracaatı üzerine sahaya giren bir çok memur, Torik'i bindiği tahttan alaşağı ettiler.a Halka güverek karşı koymağa yeltenen zavallı arkadaşımızı sille tokatla, meçlerinin kınlarile turşuya çevirdikten sonra, alıp götürdüler.

İnsan mimarı :
Prof. Dr. Cihat Borçbakan

LONDRA'YA GİDİYORUZ

Ben, ömrümde Torik Necmi kadar becerikli bir insana rastgelmedim. Tıpkı kedi gibi, minarenin en yüksek tepesinden uçar, dört ayağının üzerine düşecek.

Brüksel stadındaki hâdiseden de, tereyağından çekilen bir kıl kolaylığiyle yakayı kurtardı.

Akşam, geç vakit, otelde Meşhedi ile oturmuş, dertleşiyorduk. Ben Torik'i çekiştiriyordum, o da müdafaa ediyordu. Derken Necmi karşımıza dikilmez mi?

— Ayol, nereden çıktın? diye bağırdım.

—Millet kefil oldu, selbez bıraktılar, dedi. Hem resmimi de çektiler de yarın gazeteye basacaklarmış. Bundan sonra büyük adamlar sırasına geçtik.

— Allah için!

— Sen ikide bir kalbimi kırıyorsun, bey baba! Vallahi başkası olsa, çoktan merhabayı keserdim. Seni seviyorum da yoksa, gücenmiyorum. Fakiri okadar aşağılık bellemişsin ama, doğru değil. Bak, yabanın herifleri bilem itibarımı tazdik etitler. Varsa Avrupa gazetelerine resmi basılan herif karşıma gelsin!..

Gazete sayfalarında bazan münasebetsiz ve lüzumsuz yere yapılan reklâm mahiyetindeki neşriyatın böyle basit ruhlu kimselerin maneviyatındaki kötü tesirden biri de, gururdur. Her nedense, resmi veya ismi bir defa gazete sütunlarında çıkan bir suçlu, suçunu tekrarlamağa âdeta can atar. Hakkında yazılan bir yazı nekadar aleyhinde olsa, o bunu övünme vesilesi sayar. **(Devamı var)**

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

İNCE DİL

Davarlarını satıp köye dönen Memiş Dayı, kahvede dudaklarını bükerek anlatıyordu:

— İstanbul, İstanbul dersiniz... Nesi var sanki?.. Hele dilleri, kaba mı, kaba...

Hayretle yüzüne baktıklarını görünce, kırıta kırıta İstanbullu taklidi yaparak:

— Enehtere anahtar, nâline nalın, tincereye tencere, portekele portakal diyiler... Hay dillerini eşşek arısı soksun be!.. dedi.

M. Ü. D.

MUŞ

İnek yağı

Bölük kumandanı erata makinalı tüfek hakkında ders veriyordu. Acemi olduğu kadar biraz da saf olan Ahmede tüfeğin parçalarından bir yayı eline alarak sordu:

— Sen söyle Ahmet. Bu elimdeki yayın ismi ne?

Ahmet bilmediği için bocaladığı bir sırada arkadan arkadaşları kendisine yardım ettiler:

— İğne yayı...

Ahmedin yüzünde bir tebessüm belirdi ve gayet ciddi cevap verdi:

— İnek yağı kumandanım!

Anlayış

Ahmet sınıfın sayılı tembellerindendi. Ne sorulsa cevap vermez ve anlıyamadığını söyliyerek suali tekrarlatır dururdu. Bu halinden bıkan öğretmeni bir gün karşısına aldı:

— Oğlum Ahmet, sen bir türlü söylenilen şeye kulak vermesini öğrenemedin. Nedir sendeki bu aptallık?

Ahmet, dalgın dalgın cevap verdi:

— Anlıyamadım öğretmenim!

Öyle ya...

Küçük Yılmaz ninesini çok severdi ve daima onu kendisi ile evlenmesi için iknaa çalışırdı. Yine böyle ısrar ettiği bir zamanda babası kaşlarını çatarak bağırdı:

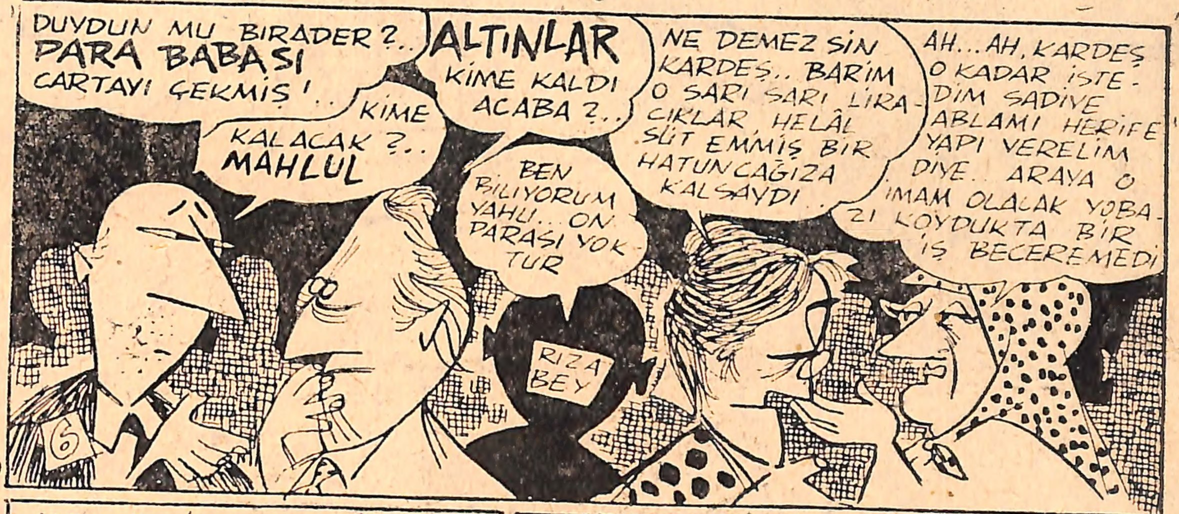
— Ayıp oğlum ayıp... İnsan ninesi ile nasıl evlenirmiş?

Yılmaz yarı ağlamaklı cevap verdi:

— Neden evlenemezmiş. Sen benim annemle evlenirsin de ben se nin annenle neden evlenemem?

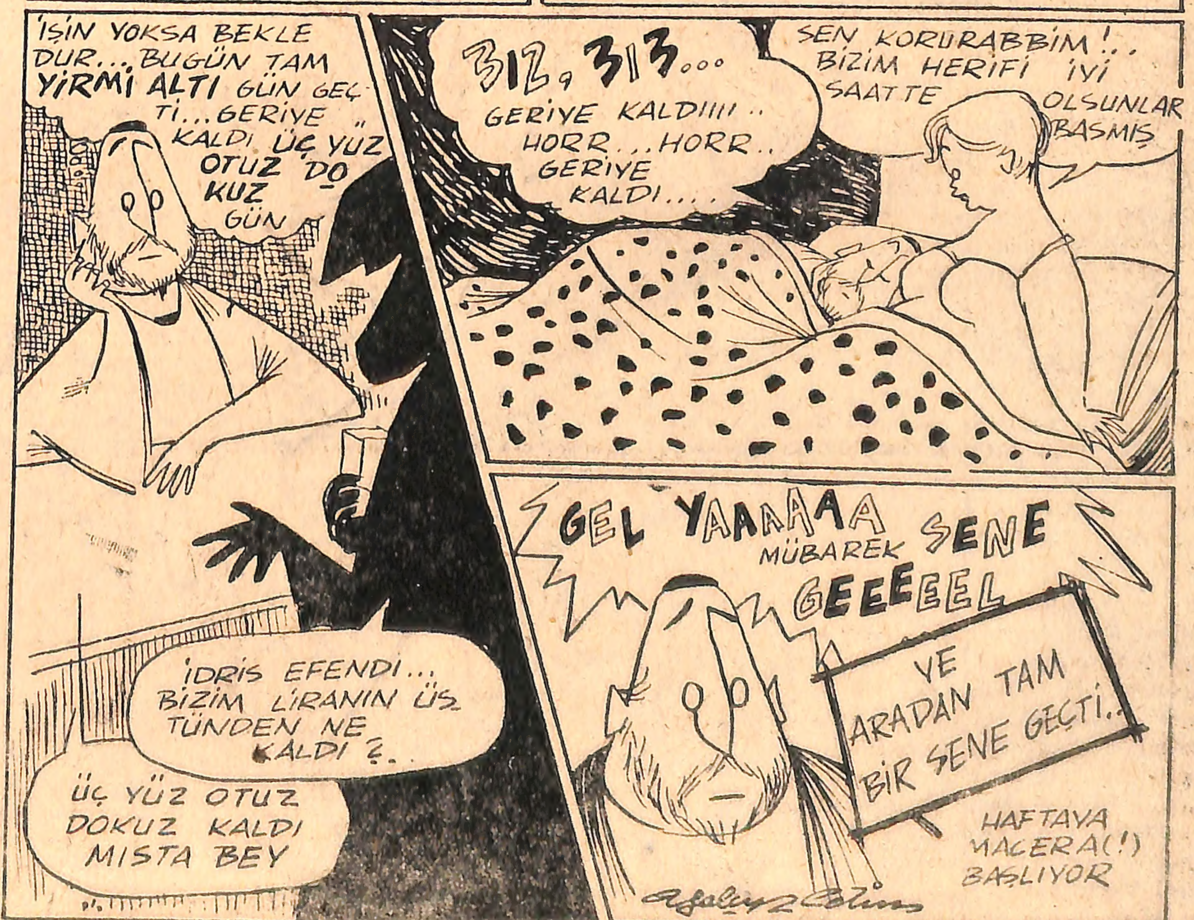
MEHMET KÖSEOĞLU
Vali evi karşısında Serbest Muhasip DENİZLİ

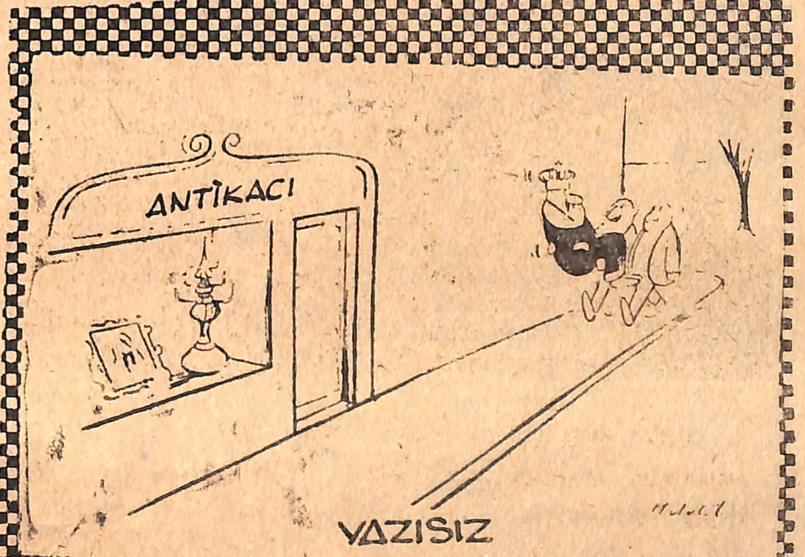
Dünya Karikatürleri

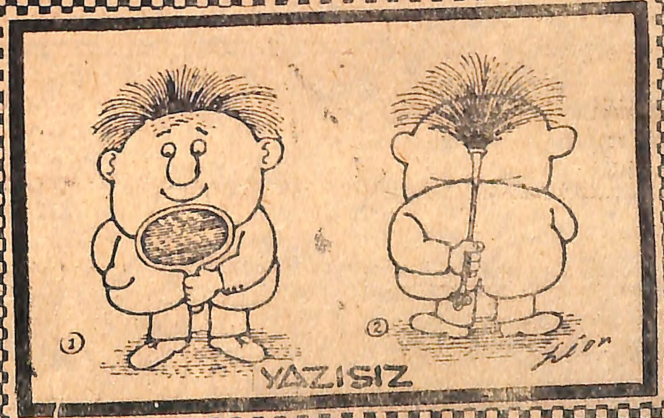
—YILDIZ DÜŞERKEN İNSAN NE DİLER-SE OLURMUŞ, DEĞİL Mİ KARICIĞIM ?

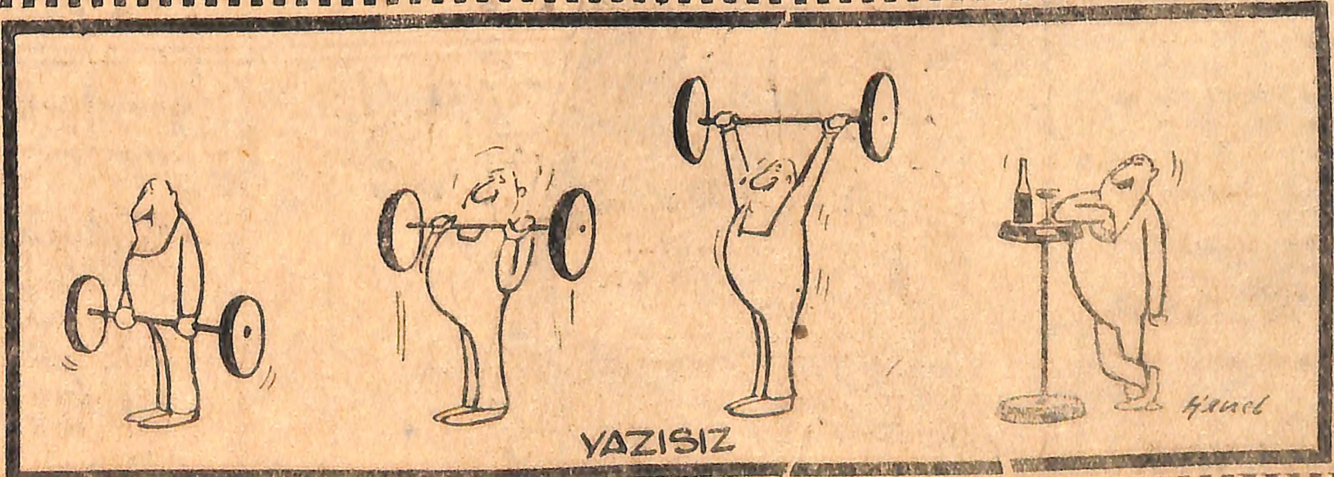
—BANA VE KARIMA BİR ODA... YATAK-LAR AYRI OLSUN... İSMİMİ DE SÖYLE-YİM Mİ ?
—HACET YOK. ENAYİNİN BİRİ DİYE YAZARIM!

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Daima formunda

ve dinamiktir!

...çünkü, her sabah, kahvaltıda, SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemeği itiyat edinmiştir. SANA çok besleyicidir ve çok nefistir.

Vitamini çok bol olan SANA, daimî bir bakteriyolojik kontrol altında, en iyi pastörize sütler ile imal edilir.

Sana

hakikî bir enerji kaynağıdır

S.71

Mesut, aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

Ölüme, yangına, kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA
SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone:
Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.

Fiatı 50 kuruş

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

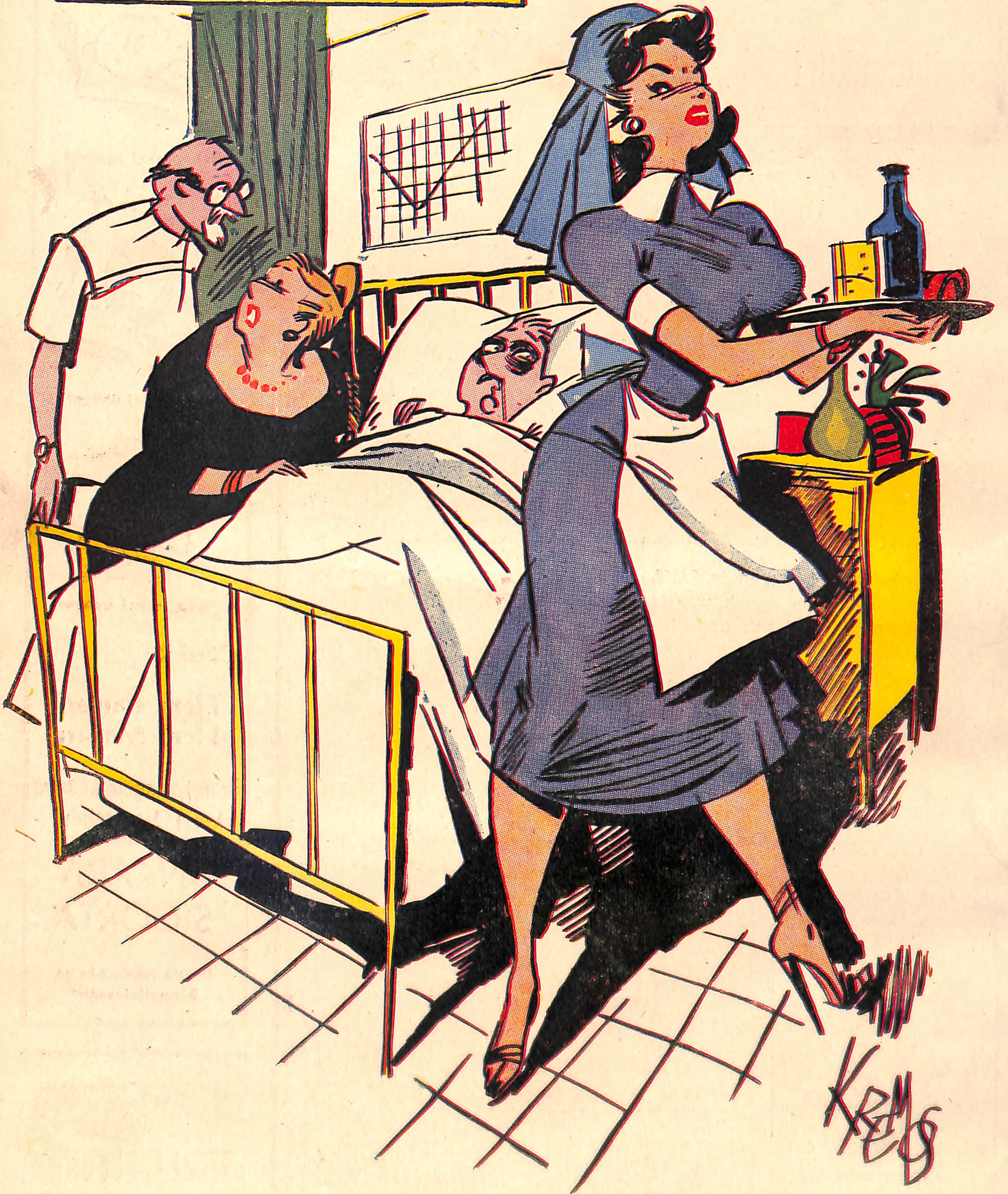

A. J. CRONIN'İN
ŞAHESERİ

KALBİMİN KADINLARI

ARİF BOLAT KİTABEVİ

Akbaba

— Daha fenalaştığını görüyor musunuz doktor?.. Dün, yalnız bir gözü kararmıştı!

— *İtalyan* —